VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

KÖZGAZDÁSZ

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

XI. ÉVFOLYAM, 13. SZÁM. ÁRA: 60 FILLÉR 1969. SZEPTEMBER 4.

Sok évi várakozás után

Kinizsi utca 2. – új kollégium

A Kinizsi utcai kollégium elkészülési határidejével kapcsolatban június elsején jártunk utoljára a Művelődésügyi Beruházási Vállalatnál. Akkor *Gémes Béla* osztályvezető határozottan ígérte: nem lesz probléma az új határidővel, szeptember elsején beköltözhetnek diákjaink az új kollégiumba.

Nos, elérkezett szeptember elseje.

S a kollégium valóban elkészült. Augusztus 29-én már Kalocsai Mihály gondnok, az építő vállalat, a Müber. és egyetemünk műszaki képviselőiből álló Átvételi bizottság javában végezte munkáját: a kész berendezett szobákat átvette, lezárta.

A kollégium építésével kapcsolatos áldatlan állapot, sokéves huzavona után tehát a múlt évben végre jó kezekbe került az építkezés. A Középület Építő Vállalat állta a szavát. Egy év alatt a két nyolcemeletes toronyépületet beköltözhetővé tette.

Az egyéves feszített tempó persze számtalan hibát, sok problémát is okozott. Mi erről a véleménye Orosz Lászlónak, egyetemünk gazdasági főigazgatójának?

— Amit az utolsó évben elvégzett a Középület Építő Vállalat, az egészen kitűnő, s dícséretre méltó. Amely hiányosságok, problémák az átadáskor felmerültek, azok egy 40 milliós beruházás esetén igazán elfogadhatók. A lényeg, hogy a kollégium végre áll és beköltözhető. S, hogy ezt most elmondhatom, azért az elmúlt egy év alatt igazán sokat tett az építőipar. Sokat segítettek a határidő betarthatósága érdekében egyetemünk volt hallgatói is. Közülük feltétlenül meg kell említenem *Keresztúri Sándor*, az Építésügyi Minisztérium főosztályvezetője és *Balázs György*, a Középület Építő Vállalat igazgatójának a nevét, akik nagyon sokat tettek az új kollégiumért.

— Milyen az új kollégium?

— A szobák általában kéthárom ágyasak. Igen kényelmesek, praktikusak, jól konstruáltak. Igyekeztünk olyan berendezést választani, hogy a diákoknak ne kaszárnyát, hanem egyetemistákhoz méltó környezetet biztosíthassunk tanulmányaik során. Remélem, hogy az új lakóknak is ez lesz a véleményük.

— Melegvíz, fűtés, főbejárat?

— Elsejétől már van melegvíz. Fűteni még nem kell. A fűtési szezon kezdetéig, október 15-ig a központi fűtési rendszer is elkészül. A főbejárat sajnos még épül... Év végére, reméljük, a társalgó és a tornaterem is birtokba vehető.

— Takarítási munkák?

— Az átvételnél nagy gondot okozott számunkra, s az átadók számára is a takarítási munkálatok elvégzése. Egyetemünk Diák Bizottsága azonban segítségünkre sietett. *Horváth Béla* titkárral az élen nagyon sokat tettek azért, hogy az elsejei beköltözés utolsó akadályai is elháruljanak. Vállalták többek között, hogy a diákok saját szobáikban elvégzik a takarítási munkát, s így az építőipari munkások időben elhagyhatták és átadhatták az épületet.

Legutolsó kollégiumi tudósításunkat júniusban az építőipar meglevő számtalan objektív nehézségeinek ismeretében meglehetősen kétkedve zártuk. Féltünk a szeptember elsejei határidőtől.

Most örömmel ismerjük el: tévedtünk!...

PONGRÁCZ GYÖRGY

VITÁK, TERVEK ÉS DÖNTÉSEK

Balatonaligán augusztus 31-én zárult a KISZ-vezetőtábor négynapos munkája. Az előző évektől eltérően idén a 115 meghívott közül csupán néhányan maradtak távol.

A résztvevők már két héttel korábban kézhez kapták a KISZ-bizottság írásbeli tájékoztatóit, a vitaindítókat. Az előzetesen elkészített anyagok az éves KISZ-munka legfontosabb területeit ölelték fel. A főbb fejezetek a következők voltak: **A KISZ szerepe a közgazdászképzés reformjában és a szakmai tanulmányi munka; a szervezet politikai nevelési feladatai; egyetemünk Működési és Szervezeti Szabályzata; KISZ-szervezetünk új feladatai az új tanévben és az éves programtervezet.**

Eszerint tagozódtak a megbeszélések problémakörei. Az első délelőtt programja a képzéskorszerűsítés, és a politikai munka megvitatása volt. A következő két napon a Működési Szabályzat, illetve a munkaterv került „terítékre".

A délelőtti közös megbeszéléseket délutánonként szekcióülések követték. Ezeken karonként tárgyalták meg a feladatokat, javaslatok születtek a kialakult elképzelések konkrét megvalósulására is.

A vitákból és beszélgetésekből megállapítható volt, hogy a KISZ-bizottság által összeállított írásos anyag megfelelő alapul szolgált a tábor munkájához. **A közös fórumon tárgyalt összegyetemi KISZ-szervezeti felépítés és a munkaterv lebontva az egyes karokra, a sajátosságok figyelembevételével kialakított koncepciók és feladatmeghatározások** komoly eredményt jeleznek már az indulásnál az évi KISZ-munkában.

A szeptemberi hónap az éves munkának talán legnehezebb időszaka lesz. Ekkor valósul meg KISZ-szervezetünk új típusú felépítése. Összevont — általában — 30—40 tagú — alapszervezetek alakulnak, melyek megválasztják titkáraikat. Ezután szakvezetőségek létesülnek, majd a kari küldöttértekezletek ülnek össze, hogy megválasszák a kari vezetőségeket. A küldöttgyűlések feladata az ösztöndíjbizottságban működő aktívák kijelölése is.

A KISZ-bizottság szeptember 10-i ülésén kerülnek meghatározásra a részletes operatív teendők, melyekről az alapszervek képviselői a kari gyűléseken értesülnek. E feladatokat szeptember végéig meg kell valósítani, s ez valóban megfeszített munkát igényel tőlünk.

A felvételi vizsgákról

Igazság szerint a felvételi vizsgák tapasztalatairól az egyetemre fel nem vetteket is tájékoztatni kellene, hiszen számukra talán még fontosabb lehetne levonni valamiféle következtetést: mi lehetett kívülmaradásuk oka.

Lassan már közhelynek tűnik a mondás, hogy a közgazdaságira csak az megy, akit máshová nem vesznek fel. Mert oda nem szükséges a felkészültség, elég a duma! Sajnos, ez a téves szemléletmód igen sok felvételizőnél volt tapasztalható, s talán ezzel magyarázható, hogy néhány jelentkező még az 5 pontot sem érte el. Akadtak azonban szép számmal olyan jelentkezők is, akik magasan a 20 pont feletti képzettségről és tehetségről tettek tanúbizonyságot.

Természetesen 20 perces beszélgetés alapján nem lehetne teljes képet kapni a felvételizők sokoldalúságáról, de például matematikából, történelemből illetve politikai gazdaságtanból mindenki egyformán ugyanazt a tételt kapta, így mód volt e két fontos tárgyból az összehasonlító felmérésre, le lehetett mérni, ki tud többet, értelmesebben, tartalmasabban válaszolni.

Matematikából —, mely alapvetően egyik legfontosabb tárgy egyetemünkön — legtöbben az alapfogalmakat sem ismerték.

Ha valaki nincs tisztában például az analízis minden függvényével, és nem ismeri, sőt fogalma sincs a függvénytranszformáció alkalmazásáról, annak nagyon sok problémája lesz az egyetemen. Jó néhány évi tapasztalat, hogy a matek a „legrázósabb", különösen az első évben. Éppen ezért már most fel szeretném hívni az elsőévesek figyelmét arra, ne kezeljék félvállról ezt a tárgyat!

A politikai gazdaságtan egyike azoknak a tárgyaknak, amelytől minden elsős fél az egyetemen.

A felvételizőkön azonban nem látszott a tárgytól való félelem, ők rendesen felkészültek, megtanulták a középiskolai anyagot.

Éppen ezért, csak egy megjegyzést erről a tárgyról. Az, hogy valaki a technikumban már tanult polgazdot, nem jelenti azt, hogy az egyetemen bele sem kell néznie a könyvbe. Kezdetben persze előnyösebb helyzetben vannak azok, akik technikumban tanulták azt, de ez ne tegyen senkit elbizakodottá.

Történelemből a tételes tudással nem volt baj.

Talán annyit kéne erről megjegyezni, hogy a történelemnél sem elegendő annyi, hogy beszélni, elmondani tudjuk az anyagot.

Összefüggéseiben, elemezve az eseményeket is tudni kell. Akadt olyan felvételiző, aki — megtudva, hogy írásbelije elégtelen lett — így kiáltott fel: „De hiszen én több, mint 20 oldalt írtam, hogy lehet, hogy elégtelen!" Hát lehetett. Ha kevesebbet ír például a kongresszusokról, de említi írásbeli dolgozatában szerepüket, jelentőségüket a munkásmozgalom fejlődése szempontjából, jobb osztályzatot kap! A történelemnél elsősorban az események közötti összefüggések feltárása a döntő.

A felvételi vizsga nem érettségi, itt többet kell nyújtani; elsősorban annak kell kiderülnie, ki mennyire alkalmas a közgazdász pályára.

Természetesen a felvételi vizsgákról nemcsak negatív értelemben lehet beszélni. A jelentkezők nagy többsége, s ti, akik bekerültetek, alapos felkészültségről, rátermettségről tettetek tanúbizonyságot. Ez a tudás azonban az egyetemen nem elég. Az egyetemre való felvétel, a bekerülés még nem jelenti azt, hogy a felvételin nyújtott tudásból is meg lehet élni az egyetemen, s elég, ha csak a félévi vizsgaidőszakban tanultok. Hamarosan ti is tapasztalni fogjátok, keményen kell dolgozni ahhoz, hogy az egyetemen bent is maradjon valaki! A felvételi vizsga csak a kezdet kezdete. A végső célig, hogy kommunista szakemberré váljatok, sokat kell még tanulnotok!

Sebestyén István

Az új tanév kezdetén

Az ünnepélyes tanévnyitóra szeptember 1-én, hétfőn délután 2 órakor került sor egyetemünk aulájában. Az ünnepség elnökségében az egyetem állami és párt vezetői mellett helyet foglaltak dr. Kahulits László, a Művelődésügyi Minisztérium Egyetemi és Főiskolai Osztályának vezetője, Varga Lászlóné, az MSZMP IX. kerületi bizottságának alosztályvezetője, valamint R. Mirelli, a milánói egyetem professzora. Az ünnepi beszédet dr. Szabó Kálmán, egyetemünk rektora tartotta.

Részletek a beszédből:

Szeretnénk, ha nem a szorongás, hanem a jogos bizakodás érzésével kezdenék elsőéveseink egyetemi pályafutásukat. Mondom: jogos bizakodással, mert hiszen abban a tudatban lehetnek itt, hogy a felvételi vizsgákon alaposan megmérettek és egyetemi tanulmányokra alkalmasnak találtattak. Ez pedig nem csekély dolog, ha meggondoljuk, hogy mind a nappali, mind az esti-levelező tagozatra 550-en — 550-en nyertek felvételt, az 1400, illetve 1500, tehát közel 3000 pályázó közül. Miután évek óta hasonló a túljelentkezés mértéke, tartozzanak Önök akár a tavalyi előfelvettek, tehát ma már katonaviseltek, akár az idén felvett hallgatók közé, valamennyien elmondhatják: a „selejtező" erős mezőnyén álltak helyt. Számíthatnak arra is, hogy kezdő lépéseiknél segítőkészséggel találkoznak tanáraik, felsőéves kollégáik, az egyetem vezetői, nem utolsó sorban pedig a társadalmi helyi szervezetek részéről.

De intézményesen is gondoskodni kívánunk az egyetemi viszonyokba való beilleszkedésük megkönnyítéséről. Amint az tavaly is történt, a nappali tagozat első évfolyama ezen a héten nem vesz rész még tanrendszerű foglalkozásokon. Ehelyett meghatározott program szerint — tanári vezetéssel — arra fordítja idejét, hogy kialakítsa a szükséges szervezeti kereteket, megismerkedjék egymással, az egyetem intézményeivel, jogaival és kötelességeivel, a közgazdászképzés alkalmazott formáival, azokkal a követelményekkel, melyeket a tanulmányi rend, a vizsgarend támaszt a tanulási módszereket, a beszámoltatás mércéit illetően. A múlt évi tapasztalatunk azt mutatta, hogy mind a diák, mind az oktatók számára bőven megéri ez a néhány napi befektetés!

Miért tartjuk fontosnak a mielőbbi beilleszkedést és a kellő tájékozottságot?

Először egy általános ok, nevezetesen az egyetemi képzésnek a középiskoláétól eltérő jellege miatt. Ha ezt a hallgató hamar felismeri, és viszonylag gyorsan tud hozzá alkalmazkodni, megnövekszik kezdő sebessége, amely helyzeti energiájánál fogva a későbbiekben is, gyakran a képzési időn keresztül mindvégig érezteti kedvező hatását. A középiskolákhoz képest két olyan eltérést említenék, amely nehézséget szokott okozni. Az egyik az, hogy az egyetemen nincs mindennapos számonkérés; ami az ehhez szokott diákok egy részében a folyamatos tanulást elhanyagoló magatartást vált ki, s hogy ez végzetes tévedés, arra a félévi vizsgák előtt, a rohamtanulás kényszerhelyzetében, vagy éppen a kedvezőtlen vizsgaeredmények láttán döbbennek rá. A rendszeres évközi készülés tehát a felsőfokú képzésben is szükségszerű. Csakhogy ezt nagymértékben maguknak a hallgatóknak kell — tehetségükhöz, egyéni képességeikhez szabva — jó időbeosztással **önállóan** megszervezniök. A másik eltérés még nehezebb feladat elé szokta állítani a hallgatókat. Nevezetesen a különböző tantárgyak által külön-külön és együttesen előírt szükséges ismeretanyag mérete, valamint a belőlük megszerezhető tudásnak az a módja, ahogyan azt számonkérik. A tankönyvek, a szakirodalom terjedelme eleve kizárja azt, hogy a puszta emlékezetre épített tanulásnak, tehát a „magolásnak" sikere lehessen; az a mód pedig, ahogyan rendelkezni kell a tudással, eleve megköveteli az elsajátításnak azt a magasabbrendű fajtáját, amelyet *önálló* studírozó tanulásnak nevezünk. Tudni megkülönböztetni a lényegest a lényegtelentől, megtalálni az összefüggéseket és az okokat, tudni ítéletet mondani és következtetésekre jutni, megközelíteni a problémákat és azoknak elfogadható elméleti megvilágítását, vagy gyakorlati megoldását adni — íme, ezt jelenti az önálló tanulás, melyet az egyetemi képzés mindenképpen megkíván, ha valóban teljesíteni akarja a gyakorlati élet korszerű szakemberekkel való ellátásának követelményét. Ezt a fajta egyetemi szintű tanulási módot magukévá tenni bizony nem megy egykönnyen. Igazán csak azok tudnak ide viszonylag gyorsan eljutni, akikben a mindennapos feleltetés külső kényszerét egy, a választott pályára való felkészülés belső, *nemesebb* kényszere váltja fel. Az egyetemi képzés ugyanis ahhoz a jogos

Folytatás a 2. oldalon

Az új tanév kezdetén

(Folytatás a ' oldalról)

feltételhez szabja tanulmányi rendjét és módszereit, hogy felnőtt korba lépett fiatalemberekről van szó, akik nem kötelességből, hanem önként tanulnak már ezen a fokon és akik többségükben tudatosan választották ezt az egyetemet, s nem egy másikat, s akik bizonyos hivatástudatot alakítottak ki már magukban, s felelősségérzetet leendő pályájuk iránt.

Az előbbi okon kívül van azonban egy *specifikus* oka is, amely miatt fontosnak tartjuk és igyekszünk elősegíteni mielőbbi és minél jobb tájékozottságukat az egyetemi viszonyokban. Ez pedig nem más, mint közgazdászképzésünknek az a rendszere, melyre a múlt tanévtől kezdve 4 év alatt fokozatosan térünk rá, és amely ebben a tanévben már nemcsak az első évfolyamot, hanem a második évfolyamot is teljes mértékben érinti. Az új képzési rendszernek arról a sajátosságáról van szó, amely — az általános közgazdászképzésen belül nem az egyetemre való felvételkor, hanem csak az első tanév végén szakosít az elért eredmények és a megmutatkozó képességek ismeretében és a harmadik tanév elején különböző szakágazatokban tovább folytatja a szakosítást. Szó van ezenkívül a koncentrált tanulmányi időszakok bevezetéséről és a viszonylag alacsony kötött óraszámmal operáló tantervekről is, amelyek sokféle alternatív tárgy választására és számos fakultatív diszciplina felvételére nyújtanak gazdag lehetőséget. Az intenció világos: az egyetem meglevő tanári erőinek és tárgyi adottságainak határai között, megtenni mindent annak érdekében, hogy hallgatóinknak módja legyen emberi, képességbeli kvalitásaikat minél jobban felismerni, kipróbálni és minél tágabb körű legyen az a szabadságuk, hogy speciális szakmai érdeklődésüket lehető legjobban kifejleszthessék és kielégíthessék. Ám ahhoz, hogy ifjúságunk élni tudjon a választási lehetőségekkel, már az első hetekben, hónapokban meg kell ismerkednie tanulmányainak teljes időhorizontjában a szakok, a szakágazatok képzési céljaival, egyáltalán a tantervekbe beépített lehetőségekkel, a választásuk feltételeivel. Tehát, hogy minél tudatosabb és ésszerűbb legyen hallgatóink orientációja, ezért is igyekszünk kellő tájékoztatásukról gondoskodni már most, a kezdéskor, majd pedig az első évfolyam tantervében e célra beállított kollégiumokon.

Kedves elsőéves hallgatóim!

Az előbb azt mondtam: joguk van bizakodással nézni egyetemi pályafutásuk elé. Szeretném azonban óvni is Önöket attól, hogy egyiküket-másikukat elbizakodottá tegye a felvételi vizsga sikere. Értékelhették, hogy magas az a mérce, amelynek tanulmányi éveik alatt meg kell felelniük. De amikor képzéskorszerűsítő programunkban a korábbinál is feljebb állítottuk ezt a mércét, akkor ezt ama követelményekből kindulva tettük, amelyeket a szocialista társadalom felépítésére irányuló gazdasági gyakorlat az új mechanizmus körülményei között az elkövetkező évtizedekben a közgazdasági szakemberekkel szemben támaszt! Tudniuk kell, hogy ennek a mércének nemcsak a hallgatókat kell fokozott munkára késztetnie, hanem újabb és újabb tudományos feladatok, hatékonyabb oktatási és nevelési módszerek alkalmazása elé állítja tanszékeink tanárait, az egyetem állami és társadalmi vezető testületeit és személyiségeit is. Tehát közösek a gondjaink, mert közös a cél is! Azt akarjuk, hogy sokszorosan megtérüljön az a tartós és tetemes befektetés, amibe az egyetem működése és fejlesztése az államnak kerül, és az is, amit szüleik tanulásukra áldoznak, de az is, amit Önök — keresőképes fiatalemberek — életük legfogékonyabb idejéből a közgazdász diploma megszerzésére fordítanak. Meg kell térülnie az Önök számára úgy, hogy majd kvalifikált munkájukkal arányos személyi jövedelemhez jutnak. De meg kell térülnie a társadalom számára is, azáltal, hogy képesek lesznek olyan munkakört betölteni és abban olyan hatékony tevékenységet folytatni, amelyet általában nem tudhatnak sem gazdasági haszonnal ellátni, sem nagyobb károk nélkül végezni azok, akik nem küzdötték át magukat a közgazdászképzés sajátos követelményrendszerén. Ilyenformán megérthetik indítékainkat a mérce magasan tartására, és az arra irányuló szándékainkat, hogy lehetőleg megóvjuk társadalmunkat olyanokra történő szükségtelen ráfordításoktól, akik egyetemi végzettséget nem igénylő munkakörökben tudnák csak megfelelően hasznosítani képességeiket.

Ha a tavalyi tanévben a nappali tagozat első évére beiratkozott mintegy 590 hallgató közül most közel 100-zal kevesebben léphetnek a második évfolyamba, az jórészt tanári karunk elszánásának szilárdsága felől győzheti meg Önöket. Ezekre a tényekre nem ünneprontó ijesztgetés kedvéért hívom fel figyelmüket. Semmiféle normatíva nincs, amely hasonló arányú szelekcióra kötelezne bennünket, vagy melyet előírtunk volna magunknak. Ellenkezőleg, mivel évek óta két és félszeres túlkereslet mutatkozik végzett hallgatóink iránt, jobb lenne, ha az egyetem az eddiginél több közgazdászt bocsátana ki. Ezért kértünk és kaptunk engedélyt arra, hogy a felvételi keretet az idén az egyetem teljesítőképességének határáig, a nappali tagozaton 50 fővel megnöveljük. Tartjuk azonban magunkat ahhoz az elvhez, hogy a mennyiség semmiképp sem mehet a minőség rovására, mert ezt végül is a társadalmi érdek sínylené meg. Mi tehát azt szeretnénk, hogy minél többen, lehetőleg valamennyien eljussanak a végzettségig. Mindent meg is teszünk azért, hogy segítsük Önöket, különösen pedig Önök közül azokat, akik különféle okokból hátrányos előképzettséggel indulnak.

Nyugodtan állíthatom, ha magas is a mérce, de nem túlzott az Önök túlnyomó nagy részének meglevő és kifejleszthető képességeihez viszonyítva. Ahhoz azonban, hogy félévről félévre haladva megüssék ezt a mércét, a tanári erőfeszítéseken kívül külön-külön és kollektíven egymást támogatva az Önök lankadatlan szorgalmára, törhetetlen tudniakarására is szükség van. Ne tekintsék tehát most teendő fogadalmukat formális, pillanatnak szóló aktusnak. Legyen az egy életre szóló eltökéltség kifejezése, amely sohasem engedi többé lecsillapítani hivatástudatuk hevét, letompítani felelősségérzetüket a szocialista haza, a munkások és parasztok ügye iránt.

...Valamennyiük tájékoztatására szólni kívánok néhány tényről, adatról. Azzal számolunk, hogy ebben a tanévben — az évismétlőket is beleértve — a nappali tagozat évfolyamaira körülbelül 2100—2200 hallgató, az esti-levelező tagozatra ennél valamivel több hallgató iratkozik be. A kiegészítő és a mérnök-közgazdász képzésben résztvevőkkel együtt hallgatóságunk létszáma tehát a tavalyihoz hasonlóan őszesen 4500 körül ala-

(Folytatás a 3. oldalon)

AIESEC

A rövidítés bizonyára ismerős azoknak, akik az elmúlt néhány tanév során a külügyi bizottság munkájában részt vettek. Egy nagymúltú, széles nemzetközi szervezet léte és tevékenysége általában vonzza a külföldi kapcsolatok fejlesztésén munkálkodó oktatóinkat és hallgatóinkat; különösen így van ez akkor, ha az adott szövetség profilja, programjai és akciói közgazdászhallgatókat érintenek, s maga a szervezet — jellegénél, múltjánál, kapcsolatainál fogva — részét alkotja nemcsak a nemzetközi szakmai egyesülések körének, hanem a nemzetközi diákmozgalom összetett, színes, állandóan forrongó és változó világának is.

Az Association Internationale des Etudiants en Sciences Economiques et Commerciales (Közgazdaság- és Kereskedelemtudományi Szakos Hallgatók Nemzetközi Szövetsége) 20 évvel ezelőtti alapításakor elsősorban a tagegyetemek hallgatói szakmai gyakorlatcseréjének megszervezését, nemzetközi koordinálást tűzte ki célul. E munkára vonatkozóan az AIESEC genfi központjának vezetői számottevő eredményekkel dicsekedhetnek: a szakmai gyakorlatcserékben részt vevő hallgatók száma évről-évre emelkedő tendenciát mutat, jelenleg már több tízezer főt utaztatnak. A cseréket az évenkénti kongresszusokon bonyolítják le, számítógépek, modern adatfeldolgozó gépek segítségével, illetve személyes tárgyalások útján.

SSTP, ITOMS, Referral Service

A 2—6 hónapos gyakorlatcseréken kívül az utóbbi években bizonyos törekvések nyilvánultak meg az AIESEC programjának szélesítésére, újabb akciók beindítására. Ilyen például a nyári egyetemek, speciális közgazdasági, üzleti tanfolyamok (SSTP) szervezése, ez azonban még komoly anyagi nehézségekbe ütközik.

Az ITOMS (Nemzetközi konferenciák, szemináriumok, tapasztalatcserék szervezése) szintén az AIESEC új programjai közé tartozik. A tanácskozások témájában általában a közgazdaság legdivatosabb szakágazatai kapnak helyet. (Piackutatás, management stb.) Ugyancsak új program az ún. Referral Service, amelynek célja a végzett közgazdászhallgatók elhelyezkedésének, pályájának figyelemmel kísérése, valamint kölcsönös információszolgáltatás a hallgatók készségeiről, tudásszintjükről, különös ismereteikről stb.

A szervezet össztaglétszámának több mint felét kitevő fejlődő országok képviselői az AIESEC 1969. márciusában, a franciaországi JOUY-en—JOSAS-ban megtartott XXI. kongresszusán kifejtették, hogy szervezeteik igen kevéssé érdekeltek az új programok megvalósításában. A Refferal Service-t néhányan közülük a „brain—drain", a szakembercsalogatás nyílt eszközének nevezték... (Az R.S.-ben az amerikaiak viszik a prímet — Szerk.)

Nem politizálunk!... Vagy mégis?

A szervezet alapokmányának első pontja szerint az AIESEC „független, politikamentes, profitmentes" nemzetközi diákszervezet. Napjainkban azonban egy diákszervezet politikamentessége általában fikció, és ez alól az AIESEC sem kivétel. A szervezet anyagi forrásainak jelentős részét különféle alapítványok és magánszemélyek által felajánlott hozzájárulások képezik. A tiszteletbeli tagok sorában megtaláljuk például Dr. Ludwig Erhard professzort, az NSZK volt kancellárját, a nyugat-német gazdasági csoda atyját, valamint az USA-beli és nyugat-európai monopóliumok néhány más vezető képviselőjét is.

A politikamentes jelleg fiktív voltát mutatja az a tény is, hogy a szervezet egyes tagállamai fasiszta országok, valamint szélsőségesen reakciós bábrendszerek (Dél-Korea, Tajvan) diákszervezetei. Megtalálható a tagok között a Dél-Afrikai Köztársaság delegációja is. A Német Szövetségi Köztársaság „Németország", Tajvan pedig „Kínai Köztársaság" néven szerepel a szervezetben.

A legutóbbi kongresszus számos küldötte hangsúlyozta, hogy a szervezet politikai célja a hídépítés, vagyis „a nemzetközi megértés" előmozdítása. Ez a gondolat öltött testet az AIESEC periódikus kiadványának egyik cikkében is, amelynek szerzője nyíltan felhívott a szervezet „politikusabbá tételére". Az objektívitás kedvéért meg kell mondanunk, hogy az ilyen tervek általában nagy visszatetszést váltanak ki a tagországok körében és nyílt politizálás (deklarációk elfogadtatása) ma még nem tapasztalható a szervezet különféle fórumain.

A politikai vonal fokozatos jobbratolódását mutatja az is, hogy az újonnan megválasztott Titkárságban az Egyesült Államok (2), Nagy-Britannia, Svájc, az NSZK és az Izrael képviselői foglalnak helyet. A tagság nagy százalékát kitevő fejlődő országokat, valamint az AIESEC-tag szocialista országokat (Csehszlovákia, Jugoszlávia) senki sem képviseli a végrehajtó testületekben.

Egy találó mondat

Az Országos Egyetemi és Főiskolai Tanács az elkövetkezendő hónapokban tűzi napirendre a nemzetközi szakmai szervezetek egész problematikáját, a velük való további együttműködés kérdését. Az AIESEC-hez való közeledésünk kérdése több ízben felmerült a szervezet legutóbbi kongresszusán, sok tagállam javasolta belépésünket. Úgy tűnik azonban, hogy a csatlakozásnak jelenleg — és lehet, hogy még sokáig — két fő akadálya van. Az egyik az, hogy hallgatóink szakmai, termelési gyakorlatainak belföldi rendszere, szervezése és hatékonysága még nem minden vonatkozásban felel meg a nemzeközi szintű elvárásoknak. A másik — és ezt nem tagadjuk — politikai természetű. Részletes elemzés helyett érdemes ezzel kapcsolatban idézni az AIESEC-kongresszus egyik skandináv küldöttének szavait: „Nem hiszem, hogy a szocialista országok csatlakozását megkönnyítené az AIESEC vonalának alakulása és a vezető szervek összetétele." Valóban, mi sem hisszük.

—YL—

Ilyen is van!

A FELVÉTELI VIZSGÁN HALLOTTUK

Egyik dolgozatban olvasható: Marx a Tőke megírásakor Platonra támaszkodott.

★

Kérdés a felvételizőhöz: mondjon egy társadalomtudományi fogalmat. Válasz: alépítmény és felépítmény. (Az illető egy útépítő vállalatnál dolgozik.)

★

Egy vidéki közgazdasági technikumban a tanulók a következő címmel írtak dolgozatot „A zöldségtermesztés hatása a társadalomra." (Hogy mi mindenhez kell érteni a mai tanulóknak!)

DR. VAJDA IMRE

1900—1969

Munkatársak, tanítványok, barátok, mély megrendüléssel értesültünk, hogy Dr. Vajda Imre nyugalmazott egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, a Magyar Közgazdasági Társaság elnöke, életének 69. évében szívroham következtében elhunyt.

Gazdag élettapasztalat, hosszú évtizedekre visszanyúló forradalmi munkásság áll mögötte. Kora ifjúságától kezdve a munkásosztály hagyományain nevelkedett. Tettekkel bizonyította forradalmi hűségét. A Tanácsköztársaság hadseregében századparancsnokként harcolt az ellenforradalmi erőkkel szemben, emigrációba kényszerült, de tovább dolgozott jövőnk kovácsolásán. A Szociáldemokrata Pártnak aktív tagja Magyarországon és Ausztriában. Szoros kapcsolat fűzte az illegális Osztrák Kommunista Párthoz.

Munkásmozgalmi tevékenységéért börtön, munkatábor, kiutasítás volt a jutalma. 1938-ban ismételten a magyar munkásság érdekében, Magyarországon tevékenykedik. Illegális tevékenysége a felszabadulás után legális munkásságban folytatódik. Hatalmas munkát fejt ki a két munkáspárt egyesülése érdekében. Az MDP Központi Bizottságának és Politikai Bizottságának tagja lett.

A marxista Közgazdaságtudományi Egyetem tanárként működött. Nagytudású, közvetlen ember volt. Tudását kommunistákhoz méltóan másokkal is megosztotta.

A személyi kultusz idején, 1950. augusztusában koholt vádak alapján letartóztatták, 1956. márciusában rehabilitálták és régi párttagságát helyreállították. 1956. szeptemberétől 1965-ig, saját kérelmére történt nyugdíjaztatásáig, a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem külkereskedelmi tanszékének vezetője és egyetemi tanára volt. 1963. óta a Magyar Közgazdasági Tanács elnöke.

Vajda Imre nagyon sokat tett a marxista közgazdász értelmiség neveléséért. Generációk tanultak tőle, s élete utolsó pillanatáig a munkáját szerető, a tudományos kockázatokat is vállalni tudó közgazdászként tevékenykedett. Művei a jövő nemzedéknek is tudományos útmutatást adnak. Figyelmét mindenekelőtt a nemzetközi munkamegosztás, a gazdasági irányítás rendszere, a gazdaságpolitika tudományos kérdései kötötték le. E témakörökben több érdekes tudományos munkája külföldön is megjelent. Jelentős szerepe volt az új gazdasági mechanizmus elvi és gyakorlati kérdéseinek kidolgozásában, propagálásában. Vajda elvtárs munkásmozgalmi és tudományos tevékenységét az Elnöki Tanács több magas kitüntetéssel ismerte el.

A lendületes és kulturált pedagógus, a szenvedélyesen vitatkozó, a mások gondjait is vállaló ember, a szerény tudományos kutató méltó emlékét megőrzik szívükben a pályatársak, a tanítványok és mindazok, akik a munkásosztály nagy ügyéért különböző munkaterületeken tevékenykednek.

Mi rendezzük!

Felszabadulásunk 25. évfordulója tiszteletére hirdették meg az **1970-ben megrendezésre kerülő IX. Országos Tudományos Diákköri Konferenciát.** A TDK-konferencia szekcióülésein szinte minden tudományág szerepel. A marxizmus szekciót (filozófia, szociológia, tudományos szocializmus és politikai gazdaságtanból), valamint a közgazdaságtudományi szekciót **egyetemünk rendezi meg.**

Az ODK-n részt vehet mindenki, aki

1969. november 15-ig az illetékes tanszékre beadja a nevezését, a dolgozat címével,

azokkal a pályamunkákkal, melyek eddig országos TDK konferencián még nem vettek részt; továbbá pályázhatnak az 1969-ben végzett hallgatók.

A pályázatok beküldési határideje: 1969. december 31.

A dolgozatokat rövid tartalmi összefoglalóval együtt kell eljuttatni a tanszékre. Elsősorban olyan témákkal lehet pályázni, amelyek a felszabadulás jelentőségével, az elmúlt negyedszázad politikai, társadalmi, gazdasági, kulturális, tudományos; és ifjúsági mozgalmi fejlődésével, illetve a korszak gazdasági fejlődésével, és a szocialista gazdálkodás időszerű elméleti és gyakorlati kérdéseivel foglalkoznak.

A kettős ülésszak egyetemünkön 1970. március 23—24—25-én kerül megrendezésre.

Mivel az országos versenyen a legjobb dolgozatokat publikálják, az illetékes szaktanszék dönti el, mely dolgozatok jutnak tovább.

A KISZ KB. és a Művelődésügyi Minisztérium a legsikerültebb dolgozatokat közösen díjazza.

Ezenkívül a nagyobb vállalatok és intézmények, többek között a Tudományos Akadémia is felajánlott díjakat.

Azokat a tanulmányokat, melyek az országos konferencián nem nyernek díjat, egyetemünk külön díjazza. A szekció zsüri oktatókból, szakemberekből és a KISZ képviselőiből áll.

Az élénk viták kialakulása érdekében az ülésszakon olyan hallgatók is részt vehetnek, akik nem adtak be dolgozatot, de érdeklődnek az illető téma iránt. E hallgatók hozzászólásához segítséget ad a dolgozatok rövid tartalma, mely az érdeklődők rendelkezésére áll majd.

A pályázatokkal kapcsolatos minden problémával az egyetemen működő szervező bizottsághoz lehet fordulni. A bizottság elnöke **dr. Vértes Gábor**, a Politikai Gazdaságtan tanszék tanársegédje, s titkára **Mócsár József**, a Népgazdaságtervezési Tanszék gyakornoka.

Huszonkét iskolába járunk

Egyetemünk KISZ-végrehajtóbizottsága mellett működik egy csoport, amelyet talán viszonylag kevesen ismernek, mert munkájának nagy részét nem az egyetemen végzi.

Ez pedig a „középiskolás csoport", pontosabb nevén a középiskolai politikai vitakörvezetők csoportja.

Néhány évvel ezelőtt úgy indult a dolog, hogy a IX. kerületi középiskolák segítséget kértek egyetemünktől az akkor indult politikai oktatáshoz. Aztán évről évre több iskola lépett velünk kapcsolatba, minden évben jó néhány elsőéves vonta be a saját régi iskoláját, így végül a csoport tevékenysége szinte egész Budapest területére kiterjedt. *Jelenleg hatvanan vagyunk, huszonkét iskolába járunk ki.*

Mi is a feladatunk tulajdonképpen? Elsődlegesen — mint már kitűnt — a KISZ-ben folyó szervezett politikai oktatás segítése, általában egy-egy középiskolai vagy szakmunkástanuló-intézeti osztályban, csoportban a politikai oktatás szervezése, irányítása az egész tanévben. Ez tehát azt is jelenti, hogy nem minden előadást magunk tartunk, minden vitát magunk vezetünk le, csak kézbentartjuk a dolgokat, és minden témához igyekszünk megtalálni a legmegfelelőbb formát, esetenként pedig a leghozzáértőbb előadót.

Szóba kerülnek ezeken a vitakörökön, foglalkozásokon a legkülönbözőbb filozófiai, gazdasági témák, a fiatalokat izgató etikai, társadalompolitikai stb. kérdések. De természetesen magyarázatot, tájékoztatást várnak a középiskolások, szakmunkástanulók a kül- és belpolitika konkrét eseményeivel kapcsolatban is.

Egyszóval mód van a legváltozatosabb témáknak a legkülönbözőbb formákban való megvitatására, természetesen a helyi körülményektől, lehetőségektől és az érdeklődéstől függően.

Több-kevesebb sikerrel igyekszünk azonban a 3—4 hetenkénti vitakörök keretein túllépve is kapcsolatot tartani az adott iskolákkal, osztálykollektívákkal. Rendszeresen megküldjük az egyetem klubprogramját — kár, hogy mégsem járnak be. Szerveztünk kirándulást a középiskolásoknak, és saját kulturális programjaikon, kirándulásaikon is részt veszünk időnként. Az a véleményünk, hogy ha így többet vagyunk együtt a fiatalokkal, még jobban megismerjük érdeklődésüket, gondolkodásukat, problémáikat, többet is tudunk segíteni nekik. Emellett még egy gondolat: Nem elsődleges feladatunk az egyetemünk megismertetése, ez igaz. De ismervén azt a nagyfokú tájékozatlanságot, ami még a közgazdasági szakközépiskolákban is megnyilvánul, és tudva azt, hogy az ilyen tájékozatlanul jelentkezőkkel — még ha fel is veszik őket — később sok probléma lehet, feltétlenül kötelességünk, hogy amikor idő és mód van rá, egy-egy témához kapcsolva a közgazdászmunkáról és egyetemünkről is némi tájékoztatást adjunk. Végül pedig azt említeném meg, hogy nagy politikai vetélkedőt tervezünk a középiskolások részére.

Csoportunk minden tagja megbízólevelet kap az irányító operatív bizottságtól. A megbízólevél kiadásának feltétele, hogy az OB tagjai egy kis beszélgetés során meggyőződjenek az illető tájékozottságáról, képességeiről.

Természetesen részben beszámolók útján, részben a vitakörök látogatása révén igyekszik a vezetőség mindenkinek a munkáját figyelni, ellenőrizni. Ennek érdekében — és hogy a szervezésben, de néhány elvi kérdésben is még gyakran felmerülő vitákat tisztázzuk — rendszeresebbé kell tenni kapcsolatunkat az iskolai KISZ-vb-kkel.

Összejöveteleinken beszámolunk egymásnak munkánkról, tapasztalatainkról, és segítünk is egymásnak, ahol lehet. A vitakörvezetők bibliográfiát kapnak, ami megkönnyíti felkészülésüket a foglalkozásokra. Szeretnénk különböző elméleti anyagokat is összeállítani, részben szintén segítségként, részben pedig az összegyűlt több éves tapasztalatok rendszerezésére. Évente néhány alkalommal pedig lesz a csoport tagjai részére is továbbképző előadás, amelyen a konkrét témán kívül a feldolgozás módszereire is tanácsokat kapunk egyetemünk valamely oktatójától vagy külső előadótól.

Szép és érdekes ez a munka, akár fel kell kelteni az érdeklődést, akár a meglevőt kielégíteni. Akik nemrég fejezték be a középiskolát, jól emlékeznek rá, hogy a KISZ-szervezetek sok nehézséggel küzdenek, éppen a politikai oktatás területén, és kötelességünk is segíteni nekik. Emellett a munka a vitakörvezetők gondolkodását, ismereteit is fejleszti, nem is beszélve arról a szakmai gyakorlatról, amelyet a tanárszakokra készülők szerezhetnek.

A főváros 2000 főnyi propagandistahiányát persze mi nem tudjuk kielégíteni. Ezzel viszont azt is mondtam, hogy az igények alapján csoportunk nyugodtan bővülhet még! Aki az egyetemünkön folyó KISZ-munka sokféle lehetőségével megismerkedett, és úgy látja, hogy őt ez a terület érdekli, mindenképpen kap feladatot.

(Hozzá kell tennem, hogy a munkánk egész embert kíván. Aki elaprózza magát, sok mindenbe belefog, egyiket sem tudja teljes erővel végezni.)

Csoportunk vezetője *Simó Endre* (IV. nemzetközi), „székhelye" *a III. em. 382.* szoba. Minden elsőévest szeretettel várunk!

Domány András

1 PERCES INTERJÚ

A tanév első napján tartották munkaértekezletüket a patronáló tanárok. Munkájukról kérdeztük **dr. Benedeczki Jánosné** docenst, az egyetemi pártbizottság agitprop. titkárát.

— A patronáló tanárok nem azonosak a nevelő tanárokkal. Minden elsős csoportban vagy a polgazd., vagy a filozófia, vagy pedig a matematika szeminárium vezetők látják el ezt a feladatot.

A patronáló tanár elvtársak pártmegbizatásként a csoportok politikai és mozgalmi munkájának irányítását végzik, idén is részt vesznek az elsőéves szakosítási kérelmek elbírálásában. Segítik a KISZ-instruktorok és a csoportvezetőségek munkáját.

— Történt valami változás a patronálás elvében és módszereiben?

— A koncepciók változatlanok. A gyakorlatban már az is változás, hogy idén az első naptól segítik a csoportok munkáját. Az általános, rendszeres tájékoztatás helyett a jövőben inkább a szakmai, egyetemi és pártpolitikai kérdésekben való tájékozódásra ösztönöznek. Szívesen állnak a hallgatók rendelkezésére ezekben a kérdésekben. Alkalmanként gondoskodnak konzultánsokról.

— A „patronáló tanár" funkció csak az elsőévesekre vonatkozik?

— Ez a megbizatás a reform keretében szülelett. Ezért tavaly csak a reformévfolyamban munkálkodtak. Ilyen formán a második évfolyam csoportjainál is segít néhány kolléga, azzal a különbséggel, hogy ők a kari pártszervezetek irányítása alatt végzik munkájukat. A másodéveseknél szeretnénk még több eredményt elérni, hiszen náluk már egy éves múlttal rendelkezik ez a funkció.

Gábor Imre

Gőzgáz Gerzson jelenti:

BUTK!

Azaz, Boldog Új Tanévet Kívánok. Habár én úgy vagyok ezzel, nekem kivárhat akárki akármit (no, persze a jóízlés határain belül, megette a fene az egészet. Újra beülni a padba, vizsga, tanulás, Szóval elmondhatjuk, hogy ez az év is jól kezdődik.

No meg az új ösztöndíjrendszer... Hogy mindent kérvényezni kell. Mert hogy kérni kell az ebédet, rendben. A kollégiumot, szoc. segélyt: O. K. De hogy mit kell kérni a tanulmányi ösztöndíjon, arról fogalmam sincs. Jár? Jár. Mindenkinek, aki a szintet megüti? Igen. Hát akkor minek kell kérni? Ez az, amit nem értek. Hát van olyan tökkelütött az egyetemen, aki nem kéri? Szeretnék csak egy olyan embert látni. Bár lehet, hogy van. Ha beszélgetnék vele, valahogy így zajlana le a dolog:

Én: — Szóval te vagy az?

Ő: — Igen, én. De miért nézel olyan furcsán rám? Én ezt nem értem, mostanában mindenki olyan értetlenül néz...

— És ha meg szabad kérdeznem, miért nem kéred?

— Már te is kezded... Azért nem kértem, mert nekem nem kell...

— ???

— Engem ugyanis a pénz nem boldogít. És különben ne ütögesd a térdem, a reflexeim még jók... Én, kérlek, tanítok, újságot árulok, és a többi, és a többi, úgyhogy nekem a más pénze nem kell. Én abból nem kérek. Nem vagyok arra rászorulva, hogy kunyeráljak.

— És ha adnak? Csak úgy? Csak azért, mert jár?

— Az egészen más lenne. Akkor természetesen elfogadnám. Egyébként, parancsolj, rágyújtasz? Játszunk valamit. Gumidominó? Vagy egy parti sakk?

Nem játszanék... Bár lehet, hogy neki van igaza. De akkor sem játszanék. Egyébként is már annyi cikket olvastam a Közgazdászban az új ösztöndíjról, hogy aki ezek után is tudja, hogy mi jár neki, mi nem, az megérdemli, hogy pénzt kapjon...

★

Még egy morgás. Nyáron minden évfolyamon az évfolyamfelelősök ügyeletet tartottak. A probléma csak az időpontnál merült fel. Azt hiszem, nemcsak nekem volt rossz a délután 1 és 3 óra közötti félfogadás. Ha a most kezdődő tanévben nem is, de legalább a jövő nyáron nem lehetne ezen változtatni?

★

Végül egy nyári emlék:

Közgázos barátom pincéreskedett a Balatonnál. Betévedve hozzá, leültünk beszélgetni. Ő néha kivitt egy-egy ebédet, én addig vártam. Kérdem, hogy lehet itt keresni?

— Elég jól — feleli —, látod például azt a három mókust a sarokban? Azt hiszik a kis buták, hogy ők most három adag halászlét esznek, pedig csak kettőt. Nagy kondér, kevés hal, így kell ezt csinálni.

Lehet. Bár ebben nem vagyok egészen biztos...

No, szervusztok, két hét múlva találkozunk!

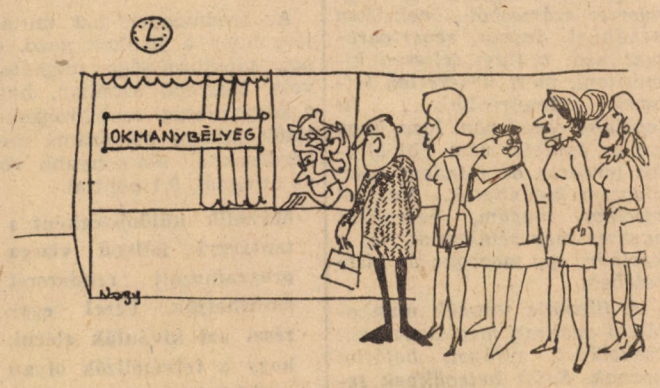

— Minden alkalomra! De miért?... —

Másodévesek figyelem!

Mi már hozzászoktunk lassan, hogy rendhagyó évfolyam vagyunk, a „reformnemzedék", ahogy Aligán az „öregek" mondták. Most ismét át kell lépnünk a kari kereteket, és **szeptember 8-án, hétfőn** (pontos időt és helyet plakátok fogják jelezni!) **évfolyamgyűlést tartunk.**

E gyűlés egyik fontos célja lesz, hogy tavalyi vezetőségünk beszámoljon a szakosítás során végzett munkájáról. Örvendetes, hogy a vezetőség ilyen fontosnak tartja a sokszor hiányolt „visszacsatolást". A mi választott képviselőinkként sok vitás helyzetben érveltek és próbálták egyeztetni egyéni elképzeléseinket az egyetem vezetőinek terveivel —, fontos tehát, hogy e munkáról beszámoljanak a választóknak.

A tanév első hónapjai fontos, nehéz és sürgős feladatokat rónak ránk. **A tavalyi csoportok keretében összeülve el kell készítenünk egymás ösztöndíjvéleményezését.** Ezt csak így lehet megoldani, mert a felelősségteljes feladat megoldásához ismernünk kell egymás családi helyzetét, munkáját, képességeit. Utána pedig karonként meg kell alakítanunk az új alapszerveket, és megválasztanunk a vezetőségeket, hogy a kari küldöttértekezlet időpontja ki ne tolódjék a II. évfolyam miatt. Mindezeket pedig a koncentráció körülményei között! Épp ezért elengedhetetlen, hogy az egész évfolyam előzetesen tájékoztatást kapjon mindenről.

Remélem, e rövid felsorolás elég meggyőzően bizonyítja, hogy mindenkinek a jelenlétére szükség lesz! Értesítést mindenki fog kapni az évfolyamgyűlésről — szeretnénk, ha minden másodéves ott lenne; hiszen nem elég, ha vannak jogaink. A jogokkal élni kötelesség...

—ány—

Az új tanév kezdetén

(Folytatás a 2. oldalról)

kul. A nappali tagozaton nagyjából változatlanul marad a női hallgatóság kétharmados aránya. Az idei felvételekkel valamelyest tovább javul a vidéken dolgozó esti-levelező tagozatos hallgatók aránya. Még kedvezőbb lehetne ez, ha jobb előkészítéssel sikerült volna Miskolcon és Győrben, úgy mint tavaly, új elsőéves kihelyezett tagozatot indítani. Ebben a tanévben csak Pécsett, Szegeden, valamint Debrecenben működik első évfolyamos kihelyezett tagozat. A debreceni tagozat szervezését azért támogattuk és kell támogatnunk, mert ez olyan országrész számára jelent segítséget, ahol a közgazdász ellátottság igen alacsony. A nappali tagozat második évfolyamán, amely a holnapi nappal kezdi meg újabb négyhetes koncentrációs időszakát, a szakosító bizottságok munkája és a fellebbezések elbírálása alapján lezárult szakosítás eredményeképpen az Általános Kar népgazdasági tervező-elemző szakára 51, a tanárképző szakágazatára — a C. szakágazattal együtt — 62, a pénzügyi szakra 34, a Termelési Kar ipari szakára 111, az agrár szakára 29, a közlekedési szakra 44, s végül a Kereskedelmi Kar belkereskedelmi szakára 67, külkereskedelmi szakára 93 hallgató került. Meg lehet állapítani, hogy a vártnál kisebb volt azoknak a hallgatóknak a száma, akiket akár a keretek, akár az elbírálás szempontjai miatt olyan szakra kellett besorolni, ahova nem először kérték magukat. Nagymértékben köszönhető ez annak a körülménynek, hogy a tanév során részint a felvilágosító tevékenység, részint belső érlelődés következtében mintegy 200 hallgató módosította az egyetemre jövetelkor fennállott érdeklődését.

...A teljesség kedvéért hadd említsem meg a Közgazdász Továbbképző Tagozattal kapcsolatos várakozásunkat is. Abban bízhatunk, hogy a továbbképző különböző irányú, fővárosban és vidéken szervezett tanfolyamain a tavalyihoz hasonló mértékben, tehát hozzávetőleg 3500-án vesznek részt, valamint hogy ebben az évben még tető alá kerül a tagozat intézetté alakítása, s ezzel sikerül megvetnünk a post graduális szakközgazdász képzés alapjait is.

Ami egyik szűk keresztmetszetünket, az igazgatásban dolgozó ügyintézők, valamint a kisegítő állományban levők számát illeti, sajnos, változatlan a 280 körüli státuszhelyzet épp úgy, mint a nagymérvű fluktuáció.

Örülünk annak, hogy ha bizonyos késéssel is, de a művelődésügyi kormányzat megértvén igényeink indokoltságát, lényegében biztosította számunkra oktatói állományunknak a káderfejlesztési tervekben előirányzott szerény mértékű gyarapítását. Ily módon oktatói és kutató státuszaink száma az elmúlt 2 év alatt 21 fővel lett több, s eléri a 257-et, melyből 20 a félállás. Ez azt jelenti, hogy a külső státuszokban levőket nem számítva összesen 270 tanár oktat egyetemünkön.

...Ha eltekintünk azoktól a feladatoktól, amelyeket a szakemberképzés tanévenként megújuló folyamatában ismétlésszerűen meg kell oldani tanárnak, diáknak, az egyetem állami, társadalmi szervei vezetőinek, tehát ha csak a változásokkal, vagy változtatásokkal kapcsolatos teendőinkre vetjük szemeinket, akkor azt kell megállapítanunk, hogy ezek a teendőink továbbra is két, egymással szorosan összefüggő, de a munka szempontjából mégis elkülönülő fő feladat köré csoportosíthatók. Az egyik: a *képzéskorszerűsítés* eddigi eredményeinek megszilárdítása és program szerinti kifejlesztése, a másik az egyetemi élet *demokratizmusának* elmélyítése. Mindkét esetben egy, a múlt tanévben már megkezdett munka folytatásáról van szó. Ezért bizhatunk abban, hogy feladatainkat kampányszerűség nélkül, a határidő torlódásokat minimálisra szorítva, tehát nyugodt légkörben és nagy következetességgel tudjuk megoldani. Meg kell mondanunk persze, hogy egyetemünk funkcióinak sokrétűsége miatt szükségképpen elég bonyolult a működési mechanizmusa is. Ennélfogva a torlódások elkerülésének nemcsak a munkatervek jó összehangolása a feltétele, hanem az is, hogy annak egyik láncszemében se mulasszák vagy halasszák el a vállalt feladatok megfelelő teljesítését.

Ami a korszerűsítés ügyét illeti, látnunk kell, hogy ez a tanév sorsdöntő lesz a reform teljes megvalósítása szempontjából. Miért? Azért, mert az idén kell elkészülnie számos olyan tárgy, diszciplina *tananyagának*, amelynek bevezetésére a következő tanévben kerül sor a szakágazati képzés elkezdésekor. És egyáltalán a tananyagok átdolgozásának, elkészítésének tényén, azok szakmai, pedagógiai, világnézeti megalapozottságán fordul meg az, hogy reformunkkal sikerül-e fokozatosan közelítenünk a kor tudományos színvonalához és a gyakorlati igényekhez szabott követelményeket, a magunk elé tűzött célokat. A tapasztalatok azt mutatják, hogy tanszékeink nagy felelősséget tanúsítanak a tananyagírás terveinek teljesítésénél; a múlt tanévben kereken 100-ra tehető a megírt tankönyvek és jegyzetek száma. Amire mégis erőinket és figyelmünket összpontosítanunk kell, az annak biztosítása és szervezett ellenőrzése, hogy a tananyagok tartalma valóban korszerű és megfelelő színvonalú legyen, s hogy jellegük, terjedelmük összhangban álljon a tantárgyaknak az új képzési struktúrában betöltendő funkciójával.

Az utóbbival áll szoros kapcsolatban az a feladatunk is, hogy még ebben a félévben le kell zárnunk a tantárgy-programok egyeztetését, melyet a múlt tanévben kezdtünk el; kari és egyetemi szinten jóvá kell hagyni azokat. Serkenteni és támogatni kell tanszékeink, tanáraink azon kezdeményezéseit, kísérleteit, amelyek hatékonyabb oktatási, számonkérési módszerek alkalmazására, az előadásos forma arányának csökkentésére, a kiscsoportos foglalkozások kiterjesztésére, gyakorlati jelenségek megfigyelésén alapuló probléma-megoldásokra irányulnak. Tökéletesíteni kell a koncentrált oktatás körébe tartozó diszciplinák módszereit; gondoskodni kell a szakszemináriumi munka tervszerűbbé tételéről, a zárógyakorlatok és a szakdolgozatok témáival történő következetesebb összehangolásról.

Amint azt a múlt tanévet értékelő Egyetemi Tanácsülés megállapította: a képzéskorszerűsítés sikerének alapvető feltétele az egyetem kutató-kapacitásának kiépítése, illetve tovább bővítése. Enélkül nem tudjuk stabilizálni oktatási eredményeinket, nem tudunk lépést tartani a fejlődéssel. De nem tudjuk teljesíteni az egyetemnek azt a természetes feladatát sem, hogy az eddigieknél is nagyobb súllyal vegyünk részt a hazai közgazdaságtudományok művelésében, gazdaságpolitikai és vállalati problémák elemzésében, gyakorlati megoldások kidolgozásában, amit pedig a társadalom jogosan és növekvő mértékben elvár tőlünk, és aminek személyi

(Folytatás a 4. oldalon)

Az új tanév kezdetén

(Folytatás a 3. oldalról)

adottságainál fogva egyetemünk képes is hatékonyan eleget tenni. Időszerű lesz tehát, ha — a párt központi bizottságának legutóbbi határozata szellemében — munkaterveinkben és teendőink között nagy teret szentelünk a tudományos munka fellendítésével, tárgyi és személyi feltételeinek kiszélesítésével kapcsolatos feladatoknak.

Mi mármost az irányvonalunk az egyetemen belüli társadalmi viszonyok demokratizmusának elmélyítését illetően?

A tanév elején tető alá kell hoznunk saját működési szabályzatunkat, melynek megvitatására, előkészítésére a múlt tanévben oly sok energiát fordítottunk. Azt remélve, hogy még az első félévben megtörténik a statutum minisztériumi jóváhagyása, a KISZ-szervezeti választásokat követően lebonyolíthatjuk a kari és az egyetemi tanácsi választásokat is. Így erőink felszabadulhatnak a formák, az eljárási szabályok nagyon időigényes teendői alól, s erőinket teljes mértékben a tartalmi feladatokra összpontosíthatjuk. Márpedig ez a lényeg. Mert minden demokratikus és ésszerű szabály annyit ér, amennyit meg tudunk valósítani belőle! Különösképp arra hívnám fel a figyelmet, hogy mind a szakszervezetben, mind a KISZ-ben, mind pedig az állami vezetés kari és egyetemi szintjein az úgynevezett „visszacsatolás" intézményes útjainak biztosítására törekedjünk. Arra tehát, hogy a vezető-testületek választott és nem választott tanár és diák tagjai, miközben továbbra is kikérik az általuk képviselt terület dolgozóinak, hallgatóinak véleményét az eldöntendő kérdések felől, gondoskodjanak ugyanezen területek megfelelő tájékoztatásáról, a döntést motíváló szempontok ismertetéséről is. Végső soron pedig minden érintettnek a végrehajtásban való részvételéről, azokénak is tehát, akiknek más volt a véleménye és a javaslata! Semmilyen demokrácia, így a szocialista demokrácia sem merül ki ui. a vélemények nyilvánításának szabadságával, és a döntés jogával, hanem mindig feltételezi tudatos alávetés fegyelmét, tehát a demokratikus önfegyelem elvének érvényesítését is.

Ismétlem tehát, hogy nem szabad a demokratizálásnak megrekedni a vezetők, a vezető testületek szintjén! Minden tanszéken, minden munkahelyen, minden diákalapközösségen meg kell teremteni a megfelelő atmoszférát, kifejleszteni és alkalmazni a közvetlen demokrácia módszereit. Csak így érhetjük el igazán azt, hogy minden hallgatónak, tanárnak és dolgozónak kellő áttekintése legyen az egyetem egészének működéséről, a helyi politikáról, s ily módon módjában álljon aktívan részt venni nemcsak a végrehajtásban, hanem közvetve, vagy közvetlenül a döntés meghozatalában és megvalósításuk társadalmi ellenőrzésében is. Így és csakis így érhetjük el azt, hogy diákjaink számára az egyetem ne csak szakemberré válás iskoláját, hanem a társadalmi elkötelezettség, a szocialista demokrácia előiskoláját is jelentse.

...Az előttünk álló tanévre esnek azok az ünnepségek, amelyeken a haladó emberiség Leninre emlékezik, születésének századik évfordulója alkalmából. Ugyancsak ebben a tanévben ünnepli társadalmunk hazánk felszabadulásának negyed évszázados évfordulóját. Ezt a kettős évfordulót a magunk részéről többek között a tavasszal rendezendő tudományos ülésszakkal kívánjuk megünnepelni. Tanszékeink legkiemelkedőbb tudományos eredményeinek, a diákok legjobb dolgozatainak kell az ülésszak napirendjére kerülnie. Úgy gondolom azonban, hogy az lesz a legméltóbb, ha tanáraink, diákjaink, s minden munkatársunk ebben a tanévben különös odaadással teljesítik alapvető feladataikat.

Engedjék meg, hogy mindehhez jó egészséget és sok sikert kívánjak valamennyiüknek és az 1969/70-es tanévet egyetemünkön megnyitottnak nyilvánítsam.

Programozott kísérlet

Az MKKE-re készülők izgatottan várták a felvételi napját. A kb. 1300 jelentkező közül minden tizedik ezenfelül még rém kíváncsi is volt, mi lehet az a kísérleti felvételi vizsga, amelynek letételére lehetőséget kapott. Azt tudta, hogy ezzel megduplázódtak az esélyei, mert a felvételi bizottság jobban sikerült vizsgáját veszi figyelembe. — Először a vizsga eredményeit tekintsük meg:

A kísérleti felvételi vizsgán megjelentek felvételi eredményei:

Megjelentek	Együttesen	csak a hagyományos felvételi v.	a kísérleti szerint	Mindkettő szerint
Megjelentek	89			
Megfeleltek a vizsgán	58	19	8	31
Ebből felvéve erre a tanévre	36	11	5	20
katona (előfelvételizett)	12	4	3	5
helyhiány miatt nem	10	4	—	6
Nem felelt meg	31	8	19	4

A kísérleti vizsga írásbeli és szóbeli anyagát, valamint a vizsgák lebonyolítási rendjét 6 tagú bizottság dolgozta ki. A bizottság vezetője: Benedeczki Jánosné docens. Tagjai: Balázs Béla docens, Halmai Erzsébet docens, Szakács Sándor adjunktus, Gacsályi István adjunktus és Ritoók Pálné pszichológus.

A kísérlet alapvető célja annak megállapítása volt, hogy a tantárgyi vizsgán kívül van-e reális lehetőség a szakmai rátermettség és tehetség pontszámokban is számba vehető vizsgálatára. A fő törekvés tehát a két tantárgyi jellegű felvételi vizsga tartalmi és módszertani továbbfejlesztése volt. A tantárgyi felkészültséget, így ezen keresztül a tehetséget az osztályzatok is kifejezték — bizonyos torzításokkal, de a szakmai rátermettséget, a személyi alkalmasságot rendszerint nem tudták megállapítani a vizsgabizottságok.

Már évek óta felmerült az az igény, hogy a jelentkezők közül a közgazdász pályára valóban leginkább alkalmasak kerüljenek be az egyetemre. Bár az egyetemi évek során éppen az egyetem oktató-nevelő munkája folyamán bontakozik ki a hallgatók szakmai felkészültsége, de a jelöltnek már a felvételkor rendelkeznie kell olyan tulajdonságokkal, készséggel, melyeknek kifejlesztése során közgazdasági szakemberré válhat. Ezek között a képességek között az a legfontosabb, hogy a közgazdászjelölt képes legyen a gazdasági-társadalmi összefüggések területén tevékenykedni.

Így a hagyományos és kísérleti vizsga között a következő különbségeket fedezhetjük fel:

Az írásbeli vizsgán a két tantárgyi jellegű tétel mellett, mintegy egyharmados súllyal a szakmai rátermettséget és a logikai készséget külön írásbeli feladatok alapján vizsgálták.

Néhány példa a tesztkérdésekből:

„Indokolt-e nálunk a munkából eredő személyes jövedelmek differenciálásának fokozása, vagy pedig inkább a személyes jövedelmek közötti eltérés csökkentésére célszerű törekedni?"

„Mi a különbség az egyéni anyagi érdek és az anyagiasság között?"

Ezután egy logikai tesztet oldottak meg a pályázók.

Az eredmények azt mutatják, hogy a jelöltek gazd. és pol. tájékozottsága megfelelő volt. Meglepő azonban, hogy a közgazdasági szakközépiskolások átlagos pontszáma ezen kérdéseknél alacsonyabb volt az átlagnál, 0,4 ponttal.

Második különbségként a tantárgyi jellegű vizsga programozott rendszerét említhetjük. Ezzel egyrészt azt kívánták elérni, hogy a felvételizők olyan segéd-információkat kapjanak, amely a szóbeli tantárgyi vizsgához hasonlóan orientálja őket a feladat kidolgozására.

Az első információ igénybevételéért nem járt pontlevonás. Másrészt a programozott feladatlapokra adandó válasz terjedelmét korlátozták, így tömör, logikus válaszok fogalmazását ösztönözték. Az 1. sz. segédinformációt jóformán mindenki igénybe vette (akinek nem volt szüksége rá, kíváncsiságból), míg a pontlevonással járó információt 3—4 kivétellel senki sem használta fel, idegenkedtek tőle.

A tantárgyi írásbeli a társadalomtudományi tétellel kezdődött, a pg. és a történelem szándékosan nem volt elhárítható az alternatíve választható tételekben. A 28 közgazdasági szakközépiskolás közül csak 17 választotta a pg. tételt, s volt egy gimnazista, aki polgaz. tételt dolgozott ki. A 89 résztvevő közül összesen 18-an dolgoztak ki pg. tételt, s 71-en történelmet választottak. A tétel írásbeli összefoglalása után tesztlapot kaptak, ahol a tétellel kapcsolatos kérdésekre kellett röviden válaszolni.

A kérdések rövid, tömör megválaszolása a vizsgázók fizikai igénybevételét csökkentette, ugyanakkor nagyobb koncentrációra, szilárdabb elméleti és tárgyi tudásra volt szükség.

Így már az elégséges érdemjeggyel osztályozott dolgozat is közepesnek tekinthető, egyetemi tanulmányok folytatásához elfogadható ismereteket, felkészültséget takart.

A társtudományi írásbeli vizsga átlaga a 89 felvételizőnél 2,1. Ez 0,3 tizeddel alacsonyabb, mint a rendes felvételin elért átlaguk.

A másik tantárgyi programozott vizsga a matematika volt. Itt az első feladatlapon — a hagyományostól eltérően — elméleti kérdés szerepelt segédinformációkkal, a második részfeladatlapon 4 példát kellett megoldani. Az elméleti kérdés váratlanul érte a jelölteket, ez magyarázza, hogy jeles dolgozat matematikából nem volt.

A szóbeli vizsgának a szerzett pontokon belüli súlya is csökkent (50%-ról 25%-ra), tartalma is megváltozott, mert tantárgyi jellege háttérbe szorult.

A kísérleti szóbeli vizsgát egy másfél órás csoportos beszélgetés előzte meg. A beszélgetés célja a jelöltek kollektív vitában való aktivitásának megismerése volt. A beszélgetések, melyeket a vizsgabizottsági elnökök vezettek, jó hangulatban, oldott légkörben folytak le, közvetlen kapcsolat teremtődött a vizsgabizottságok tagjai és a vizsgázók között, amely az egyéni beszélgetésekre is hatott.

Őszintén elmondták iskolájuk KISZ-szervezetéről alkotott véleményüket, miben látják a közgazdászpálya szerepét. Hiányolták az egyetem propagandáját: „Nem az ELTE-t vagy a Műszakit kell reklámozni, sokan nem is ismerik az MKKE nevét!" Volt, akinek csalódást okozott a vizsga. — Több tesztet vártam. —

Abban viszont valamennyien megegyeztek, hogy a kísérleti felvételi sokkal jobb, objektívebb — „Sokkal kisebb a valószínüsége annak, hogy valaki ne igazi tudását mutassa fel".

Az egyéni felvételi beszélgetéseken, melyek általában fél órát tartottak, a szakmai rátermettség és a személyi adottságok vizsgálata állt a középpontban. Azokban az esetekben, amikor egy-egy írásbeli eredmény kedvezőtlen volt, a bizottság ennek a felkészületlenségnek az okát is fel kívánta deríteni. Az egyéni beszélgetések légkörében nagy szerepet játszott az előzetes csoportos beszélgetés, mivel a vizsgától való félelem, a gondolatok kifejtésében akadályozó, gátló hatás a legtöbb vizsgázónál eltűnt.

Természetesen, a kísérleti felvételi vizsga eredményességét igazán csak a következő félév elteltével lehet megállapítani, amikor a hagyományos felvételivel és a kísérleti felvételi vizsgával bekerültek tanulmányi eredményét hasonlítják össze.

Szélesebb körű bevezetés esetén szükséges még a kísérleti vizsga módszerének további tökéletesítése, s az így vizsgázott és felvett hallgatók tapasztalatainak figyelembe vétele is, s ez több év munkája.

Ezért a félév folyamán a kísérleti felvételi tapasztalatairól beszélgetést szerveznek az I. évesekkel a klubban. Annyit azonban már most is megállapíthatunk, hogy az objektívebb, szakmai rátermettséget jobban vizsgáló fevételi vizsga nemcsak a tanárok számára jelent könnyítést, (a programozott vizsgalapok javítása lényegesen egyszerűbb), de az asztal két oldalán ülőket is közelebb hozza egymáshoz.

Lapath Éva

— Van, aki kétszer is merészkedett... (Foto: Kádár)

Egy gondolkodó lény tragédiája

Emlékszem... a baj akkor kezdődött, amikor már vagy nyolcadszor olvastam el azt a platoni aranygondolatot, hogy: „A nehéz és igaz annak a kimutatása, hogy ami a más, ugyanaz, s ami ugyanaz, más, mégpedig ugyanabból a szempontból..." stb., stb. (Filozófia tört. I. köt. 37. old.) Ekkor éreztem az első nyomást; egy vaskéz nehezedett nyúltagyamra, s gyötörni kezdte. Egyre inkább meggyőződésemmé vált, hogy ezt Platon nem gondolhatta komolyan.

De hősiesen továbbvergődtem, mondatról mondatra. Időnként kinéztem az őszi esőbe, s eltűnődtem azon, hogy milyen szép az élet, s főleg milyen szép lenne, ha nem kellene ezt tanulnom. Képzelhetik megdöbbenésem, mikor a Dialmat jegyzet 66. oldalán megtudtam, hogy mi az élet. „Az élet az aminosavak meghatározott formáinak kölcsönhatásából álló fehérjerendszer létezési módja." Ekkor éreztem a második nyomást...

Nem lehetett abbahagyni, a vizsga félelmetesen közeledett. Zilált idegekkel s agysejtekkel folytattam, míg egy Berkeley-idézethez nem értem. „A férfi a nő monstruma, s a nő a férfi monstruma" — hangzott az idézet. Ez volt a harmadik... Mint az őrült, felpattantam a helyemről, s a telefonhoz rohantam. Felhívtam a kislányt, akivel járok, s haladéktalanul közöltem vele, hogy ő az én monstrumom... Valószínűleg nem értette, mert valami olyasmit mondott, hogy ne szemtelenkedjek, s hogy ő ezt igazán nem várta tőlem. Ilyen primitív nő — ideje lenne már szakítani vele.

Végre elaludtam. Szörnyű álmom volt: az Abszolút Szellem maga előtt kergette a leibnitzi monaszokat, azok meg tiszteletlenül röhögtek, s egymást visszatükrözték. Majd az Abszolút Szellem létrehozott engem, elidegenült tőlem, de később felismert, s feloldott magában. Utána egy kicsit pihegett, s megnyugodott. Mondanom sem kell, hogy reggelre csuromvíz voltam.

S megkezdődött a vizsga. Csoporttársaim karikás szemekkel járkáltak a folyosón, idegességükben öklüket harapdálták. A sarokban egy pár egymást harapdálta. Szóval mindnyájan úgy viselkedtek, mint az őrültek, csupán én őriztem meg nyugalmamat. Vonalzót s piros ceruzát vettem elő, s margózni kezdtem a filofüzetemet. A kíváncsiskodók kérdéseire mosolyogva válaszoltam, hogy rend a lelke mindennek. Ők is jóindulatúan visszamosolyogtak.

Azután én is sorra kerültem. Kérem, én annyi mindent mondtam, s olyan szépen mondtam — de hiába. Tulajdonképpen azért rúgtak ki, mert hangsúlyoztam, véleményem szerint Aquinói Tamásnak volt igaza, s a többi csak smafu. Ezzel a vizsgáztató nem értett egyet s gyenge ellenérvnek azt hozta fel, hogy nem értem a problémát, és hogy nem tudok absztrahálni. Hogy én nem tudok absztrahálni???! Újra éreztem a vaskéz szorítását, de a továbbiakra már nem emlékszem. Mesélik, hogy felugrottam az asztalra, s keményen bíráltam a bentlevőket. Többek között neopozitivistáknak neveztem őket... Később, hogy enyhüljön a feszültség, a nyári táncdalfesztivál díjnyertes számaiból énekeltem néhányat. Sajnos, repertoáromat nem tudtam teljesen kimeríteni, mert ismeretlen tettesek idehurcoltak... Itt legalább csend van. Igaz, hogy ezt az épületet nem Ybl Miklós tervezte, de mindent azért mégsem kívánhatok. Ha jól viselem magam, hetenként egyszer még sétálhatok is a kertben, egy marconc úr kíséretében.

A filozófia tanszék munkatársai gyakran meglátogatnak; csokoládét, virágot, befőtteket hoznak. Saját betegüknek tekintenek.

J. R.

Három hét Bitterfeldben

Mint ismeretes, egyetemünk munkaakciókat szervezett, az NDK különböző városaiban. Bitterfeldről az a hír járta, hogy az itt levő vegyikombinátban a munka igen nehéz és a munkakörülmények sem a legrózsásabbak, viszont itt fizetnek a legjobban, Így hát csoportunk, amely júliusban volt kint, vérmes reményekkel indult. A megérkezést követő benyomások igen vegyesek voltak. Egy város, melyet a szagáról csalhatatlanul fel lehetett ismerni, amelyről a vegyigyárak gondoskodtak, az állomásról busszal vittek ki a munkásszállásunkra. Szobáink négyágyasak voltak. Jellegzetességei, hogy a fiúk barakkjánál minden szobában volt egy hűtőszekrény.

A munkáról nem lehet általánosságban beszélni, mert az egész csoportot kis egységekre (2—3 fő) bontották, s ezeket szétszórták a különböző üzemekben, ahol a legkülönfélébb munkák és körülmények voltak.

Volt, aki laborban, fehér köpenyben, csend és normális hőmérséklet mellett, volt, aki kohónál, szinte elviselhetetlen hőségben; s akadtak, akik DDT-üzemben dolgoztak a szobatársaik legnagyobb örömére.

E körülmények miatt sokan a 8 órából csak 2—4 órát dolgoztak a rettenetes meleg és egészségtelen levegő miatt a többi időt a pihenőben töltötték (a fizetést természetesen megkapták) E sorok írója pedig —, hogy a „duruzsoló" marógép hangját elviselje — fülvédőt használt. Kevés kivétellel mindenki veszélyességi pótlékot kapott, mivel hogy az üzem igencsák baleset- és robbanásveszélyes volt!

Egyébként sokaknak nem is ártott a nehéz munka. Közhely, hogy a munka nevel. Itt mindenki lemérhette magán teherbíróképességét, Persze, ez csak azokra vonatkozik, akik valóban „rázós" helyet fogtak ki. Mert a német munkaszervezés sem a legtökéletesebb, s így voltak olyanok, akik a munkahelyen pihenték ki az előző napi sörözés fáradalmait. Tapasztalataink szerint a német munkatársak igen barátságosak és segítőkészek voltak. A gyár vezetői mindent tökéletesen megszerveztek, s bár volt olyan, hogy egy gyenge fizikumú lány 80 C fokos munkahelyre került, de ez csak egyedi eset volt — nem is maradt ott. Az első vasárnap a gyár buszkirándulást szervezett Königsee-re. Itt a program fürdéssel egybekötött sörözés volt, az utóbbira számtalan láda sör állt rendelkezésünkre. Visszafelé még egy csárdában is megvendégeltek bennünket, ahol népviseletbe öltözött lányok kenyérrel és sóval fogadtak.

Bitterfeld közel esik Lipcséhez és Halléhoz, így a szabad idő nagy részét sokan e városokban töltötték, mivel Bitterfeld jellegzetesen ipari város, ahol a szórakozás lehetőségei igen korlátozottak.

Minden nyári munkánál a legfontosabb kérdés, mekkora a fizetés. Ez szintén igen változó volt, és tulajdonképpen ez nem az elvégzett munkától, hanem a munkahelytől függött. Így 250—560 márkáig terjedő skálán mozgott. Ez sokak között elégedetlenséget szült, így aztán sajnos, a többiek megkérdezése nélkül a 400 márkánál nagyobb fizetésből csoportunk vezetői levontak 5 márkát, s azok között osztották szét, akik kevesebbet kaptak. (Mindez valóban érthető gesztus volt, kár, hogy nem tudtuk, mire is adjuk az 5 márkát).

Azon is lehetne vitatkozni, hogy ez a bér sok vagy kevés, mindenesetre, a háromműszakos munkát és egészségtelen munkakörülményeket figyelembevéve, plusz a saját költségen való étkezést, akkor megállapíthatjuk, hogy ez nem volt túl sok.

A negyedik hetet mindenki saját „szájaíze" szerint töltheti el ... Volt, aki még a negyedik hetet is ledolgozta, volt, aki inkább a Keleti-tenger mellett pihente ki a munka fáradalmait.

Egerszegi Csaba

Idegenvezető találtatott

MÉG A VIZSGAIDŐSZAK IZGALMAI KÖZÖTT IS sokan kísérték figyelemmel a tv „Idegenvezető kerestetik" c. adását, ahol egyetemünk hallgatója **Földesi István (II/ külker)** végül a harmadik helyen végzett. Együtt szurkoltunk vele adásról adásra és most együtt örülünk a szép sikernek (sajnos, a bulgáriai jutalomüdülésre nem kísérhettük el).

— Tulajdonképpen **Árvai** tanárnőnek köszönhetem az egészet, ő bíztatott először, hogy vegyek részt a vetélkedőn. Otthon kezdetben igyekeztek lebeszélni, a vizsgaidőszakra hivatkoztak, és nem is hitték, hogy elérhetek valami eredményt. Később aztán minden segítséget megadtak, hogy nyugodtan készüljek úgy a vetélkedőre, mint a vizsgákra és sokat bátorítottak az egyes fordulók előtt is.

— Kezdetben én sem foglalkoztam sokat a vetélkedővel, csak az első elődöntő után igyekeztem továbbképezni magam. Érdekes, módon az elődöntők kérdései sokkal nehezebbek voltak mert míg a tv-ben főleg a látványosságra törekedtek, addig az elődöntőkön sok nehéz, fejtörést okozó feladat volt.

— Volt, lámpa-, jobban mondva kameralázad?

— Csodálkozni fogsz, mikor én válaszoltam, teljesen nyugodt voltam. Viszont, ha a többieken volt a sor, akkor elfogott a harci idegesség, miközben a monitort néztem — hűha, hányan nézhetnek engem. Az első tv-adás után jelentős hátrányban voltam. Ennek pl. az is az oka, hogy az egyik feladat megoldása céljából a többiek valamenynyien a városba mentek, míg én a stúdióban is megoldhattam a feladatot. Az összes aznapi kérdés egy sporttáskában volt. Ők, bár nem egészen szabályosan, megnézhették a többi feladatot, míg én, a zsüri szeme előtt ezt nem tehettem.

— A második elődöntőn egy különleges vendéggel kellett beszélgetni, én egy szíriai medikusjelöltet választottam. Szerencsétlenségemre, szíriai barátom épp az adásnapon vizsgázott magyar nyelvből az Előkészítő Intézetben. Megbeszéltük, hogy vizsga után rögtön taxiba ül a vetélkedő színhelyére, a Hotel Ifjúságba utazik. De amikor fáradtan leült, a taxiban, rémülten észrevette, hogy elvesztette azt a kis papírt, amire a címet írtam fel neki. Így csak hiányos magyar tudásával ismételgette a sofőrnek: domb, vendéglő. Hosszas gondolkodás után a taxi vezetője a Hármashatárhegyre hajtott, a vendéglő elé, ahol persze semmilyen adás nem volt. Barátom kétségbeesetten kereste a tévéseket a hegyen, miközben a hotelben már megkezdődött a vetélkedő. Szerencsére, én az utolsó voltam, így még volt időm. Ennek ellenére, rettentő izgatottan vártam, hiszen vendég nélkül már eleve pontveszteséggel indultam volna a versenyben. Közben a sofőr és a szíriai egyetemista-jelölt tűvé tették a Hármashatárhegyet, míg végül felhívták a tv-t és megkérdezték, hol a tv-adás. Orült iramban vágtattak a Hotel Ifjúságba és abban a pillanatban, amikor a kamera rámirányult, szírünk éppen mellémhuppant és én mosolyogva (de belül robbanásig feszülten) feltettem neki az első kérdést: — Mikor érkeztél Magyarországra? Mire ő, a vizsgától és ettől a rohanástól összekeveredve, elfáradva félig oroszul, félig magyarul, így válaszolt: — Já priéhál v március.

NAGYON SOK LEVELET KAPTAM. Sose gondoltam volna, hogy egy egyszerű tv-műsorral kapcsolatban ennyi levelet írnak az emberek. *Ötödik általánosba járó kislánytól kezdve, az orvostudományok kandidátusáig, mindenki írt az érdekemben, főleg persze a híres meszely-üggyel kapcsolatban.* (Itt látszik meg leginkább, mennyire hasznosíthatók gazdaságtörténeti, egyetemi tanulmányaink az életben!). Az egyik levél írója pl. végig mértéktartóan elemzi a műsort, dicséri „imponáló" kitartásomat, a meszely-ügyben, majd hirtelen hangot vált és azt írja: — „Ez az ügy is bebizonyította, hogy a zsüri nem ér semmit; váltsák le, a játékvezető sem ért a témához; cseréljék ki, s mivel a játék nem volt igazságos, érvénytelenítsék a fordulót". Ilyen is van.

... Vizsgák, vetélkedő és szakosítás. Ez tényleg sok volt. A vizsgára alaposan fel kellett készülni, a vetélkedőre szintén, ezenkívül minden adásnap kiesett a tanulásból, hiszen olyankor kamerapróba, esetleg filmfelvétel volt. Ezenkívül Földesi Pista az iparszak *szakosító albizottságában* volt diákmegbízott, ahol szintén lelkiismeretes, felelősségteljes munkát kellett végeznie.

— Eddig valószínűleg az volt a vágyad, hogy bekerülj a külker szakra és sikeresen végezz a vetélkedőn. Most mi a legközelebbi cél?

— Szeretnék harmadévre nemzetközis lenni Ha már épp egy illetékessel beszélek, légy szíves írd meg, miért a Magyarországból kellett megtudnom végül is, hogy mi lesz a nemzetközi szakkal?... (Nem olvassa a KÖZGAZDÁSZT? — Szerk.).

BESZÉLGETÉSÜNK ALATT a Veres Pálné kollégium klubjában ülünk. Itt van ugyanis a Kinizsi utcai kollégiumot építő nemzetközi építőtábor főhadiszállása, ahol Földesi István turnustáborparancsnok.

— Felért egy orosz nyelvi koncentrációval — mondja a táborról, melynek 40 szovjet és 5—6 magyar részvevője van.

— De meg kell jegyeznem, hogy az egyetemi reszortfelelős pocsék munkát végzett — saját kollégiumunkról van szó és a magyarok alig-alig jöttek táborba. Viszont, akik itt vannak, derekasan, összes erejüket megfeszítve dolgoznak. Minden dicséretet megérdemelnek.

— További programod?

— A tábor befejeztével Nógrádverőcére utazom tíz napra a szovjet vendégekkel, majd a jutalomút következik, Bulgáriába.

Jó utat!

—léva—

A koleszban

Az aligai hóhér emlékei

LESZÁLLUNK. Több tucat tanácstalan, óriási koffereket cipelő lány ácsorog a kihalt aligiai állomáson.

Végre egymásra találunk. Mindenki az építőáborba tart. Kb. 10 perces séta és feltűnik a hatalmas táborkapu: MARTOS FLÓRA KISZ IFJÚSÁGI ÉPÍTŐTÁBOR. Egyforma házikók sorakoznak szabályosan egymás mögött, egészen a partig. Bemutatjuk a megbízóleveleket a parancsnokságon és hirtelen átvedlünk D/3-má (ez brigád és házszám). Pillanatok alatt megtelik a tábor pokrócot, lepedőt, bordó nadrágot, sárga polóinget és babos kendőt cipelő lányokkal. Egy nadrágba általában öten-hatan férnek be. Sóvárogva bámuljuk a szerencséseket, akik megfelelő nagyságú egyenruhát kaptak.

Ismerkedünk a piszkosszürke, vadhideg hullámokkal — persze, még csak a partról (különben is, a vihar elhordta a stéget).

Tábornyitó. Először a gazdaság vezetője, majd egy vékony, szőke lány beszél (mint utóbb kiderül, ő a táborvezető — Kern Mária — szigorló medika a DOTE-ről).

Nézzük a tábori szabályzatot a nagy hirdetőtáblán;

tilos hétköznap 21 óra után a tábor területét elhagyni, tilos a gépkocsin állva utazni, tilos a gépkocsivezető mellé ülni, tilos este 19 után a Balatonban fürödni, tilos a anganyikai rafiát szájba venni, tilos a B/6-ban tisztálkodni

(gyengébbek kedvért ez a WC.)

... Elárulom, hogy nemes versengés következtében többeknek már az első hét végén sikerült majdnem az egész szabályzatot megszegniük.

Másnap 4,20-kor keltünk, illetve keltettek bennünket. A sorakozónál általában 2—3 álmos brigádvezető jelenik meg, a többiek addig lázasan igyekeznek a takaró alá dugni minden felesleges holmit, azaz takarítanak. Rohanás a reggelihez, rohanás a mi külön teherautónkhoz, ki a szőlőbe. Rafiaosztás. Kis bonyodalom, mert többen nem találják sorukat. Aztán minden rendbe jön. Kötözünk. Kacsolunk. Akik már szakemberek ebben a műveletben, lassabban haladnak. Az újoncok gyorsabban. Ámbár a minőségi különbség az előbbiek oldalán. Tízóraizunk — a változatosság kedvéért majd mindennap májkonzervet. Kötözés, ismét kacsolás. Teherautó jön — indulás haza.

EBÉD, valamint a mindennapi cirkusz; Vizet szeretnénk inni. Kérünk 12 poharat és egy kancsót. Első nap 2 bögrét kaptunk. Áll a harc a kiosztó ablaknál. 12-en vagyunk — magyarázzuk. — *MIÉRT? ÚGY UTÁLJÁK EGYMÁST, IGYANAK KETTEN EGY POHÁRBÓL!* — kapjuk a választ. Hála nem lankadó harci kedvünknek, a második hét végére már 8 pohárra srófoljuk fel a kapott csészemennyiséget. — *MAGUKNAK CSAK AZÉRT KELL POHÁR HOGY BENNÜNKET BOSSZANTSANAK. NEM IS INNI AKARNAK, CSAK BEMÁRTJÁK A FŐZELÉKBE A BÖGRÉKET, HOGY TÖBB MOSOGATNIVALÓNK* legyen. Erre nem tudunk mit válaszolni. Különben nagyon jó ez a mindennapi kis vita, új ízt ad az étkezésnek. Mert gyümölcsöt, paprikát — nyár lévén, természetesen — szinte egyáltalán nem kapunk. Legfeljebb kompótot. Nade, ez csak apróság.

Ebéd után mind a 320 táborlakó a hirdetőtáblánál szorong. A lázas levélkeresés után a teljesítményátlagokra vagyunk a legkíváncsibbak.

Először szédül a fejünk a sok rövidítéstől — DOTE, SZOTE, ELTE, DOTE stb. de végre megtaláljuk saját eredményünket. Harmadik nap aztán a szép meglepetés: az első részértékelésnél a harmadikok lettünk — ez 45 forintot jelent fejenként.

Hamarosan összebarátkozunk a többi táborlakóval is, jövendő jogászok, bölcsészek, tanítónők, óvónők agrármérnökök és természetesen közgazdászok ülnek a (már majdnem azt írtam — behavazott) tó partján és együtt nézzük, hogyan merészkedik be néhány bátor ember az egyelőre még jéghideg vízbe.

Külföldi vendégeink is érkeznek, jobban mondva versenytársaink. Szovjetunió szinte minden vidéke képviselve van abban a kb. 50 tagú csoportban, amely néhány nap alatt behozza, majd megelőzi a mi átlagteljesítményeinket. Tagadhatatlan, hogy az első tábortűzön nekik volt a legnagyobb sikerük egy csodálatosan szép grúz népdallal. Sokat beszélgettünk velük, a veszprémi egyetemisták „Esővárók" zenekarának koncertjét már együtt hallgattuk és próbáltuk nekik megmagyarázni a számukra még eléggé ismeretlen beat-zenét.

Egyébként a zenekar tábori hangversenye is a változatos programhoz tartozott, amelyben többek között vetélkedő, irodalmi színpad műsora, politikai előadás is szerepelt.

SZOMBATON DÉLUTÁN, nagy volt a készülődés — estére „testvértáborunk" lakóit — a badacsony-lábdihegyi fiútábort vártuk. Meg is jöttek.

Volt közülük olyan is, aki már régen látta a Balatont (legalább 2 órája) és rögtön fürödni akart — akár ruhaestül is. És lőn. Beleesett.

No, nem egészen szándékosan. És egész este, mint ama arabok, lepedőben várta egy szál farmérja megszáradását.

Éjfél után a zenekar is egyre hoszabb pihenőket tartott, a hangulat is tetőfokára hágott, azaz, mindenki tetőkre; ágyakba, székre, pingpongasztalra költözött. Reggel aztán, huss, eltüntek a fiúk, aztán már a szülőket is a hátsó bejáraton kellett becsempészni, ahogy ezt a D/3 nagy sikert aratott csasztuskája mondja:

„Koedukáció volt egész nap
S a szülőket is kirúgták másnap..."

A második héten aztán beérett az őszibarack, otthagyhattuk végre a csemegeszőlőt, az utálatos anyatelepet, ahol a venyigék valahol sztratoszférában végződtek — és kinyílott a kánaán kapuja — azaz, az őszibarackosba tartottunk. Itt jöttünk rá a nagy nadrágok értelmére, ugyanis a tervezők a hatalmas méretekkel a gazdaság privát-őszibarack-exportját segítették elő.

AZ UTOLSÓ délutáni izgatott tanácskozást, próbát hallhatott volna az, akinek felhívta figyelmét a D/3 viselkedése (nem volt ilyen). Készültünk a nagy tábortűzi műsorra, amely a közgazdászok becsületét volt hivatva helyrehozni (ti. a nyitótábortűzön minden intézmény hallgatója kitett magáért, kivéve minket). Ekkora sikerre azért mi sem számítottunk. Hogy Ti se maradjatok ki belőle, részleteket közlünk a műsorból:

Összecsavart törülközővel a fején, sátorlapba burkolózva ül a padisah mélységes szomorúságában. Kedvenc háremhögyei (bikiniben és baboskendő-fátyollol a szájuk előtt) hevernek lába előtt. Két marcona őr legyezi a felséges urat ványadt tábori seprűvel. A hóhér piros esőkabátban és egy stüszikalapban áll mellette — karbatett kézzel (őrült izomlázam volt a darab végére). Megtudjuk, hogy a padisah beteg, nem tud nevetni, csak valami undorító dolog vidítaná fel. A küldöncök egymásután hoznak neki varangyos békát, mintát a B/6-ból (Ez nem undorító, hisz ma a D/3 tisztította — válaszolja. Tényleg mi voltunk az ügyeletesek). Végül valami új dolgot hoz az egyik hasravágódó küldönc. A padisah megszagolja, kacag, hirtelen meggyógyul. — Mi ez? — kérdi. — AZ ÉPÍTŐTÁBOR TÍZÓRAIJA!

Ezen az estén folyt le még egy, érdeklődésre számot tartható esemény, a tábori focibajnokság döntője. Kb. 8 óra lehetett, amikor a bíró engedélyt adott a kezdőrúgásra. A mérkőzés körülményeiről el kell mondanom, hogy a pálya közvetlenül a parton terült el, így minden erősebb rugás után a bíró kénytelen volt bemászni a vízbe a labdáért. A pálya szélét általában saccolással határoztuk meg, az átadások is így történtek, tudniillik a lassan már mindent beborító sötétségben leginkább a játékosok nem látszottak, így minden átadás előtt fohász szállt az égbe, hogy az a fekete pacni, akinek a labda a hatalmába került, ne az ellenfél játékosa legyen. Elfelejtettem bemutatni a küzdő feleket, a táborparancsnokság válogatottja játszott — természetesen a D/3 válogatott csapatával. Így az eredmény se volt kétséges, magától értetődően mi nyertük meg a tábori bajnokságot.

SAJNOS, azt nem mondhatom, hogy a munkaversenyben is mi lettünk az elsők — de hát másnak is kell győzni, viszont a közgázos brigádok között mi értük el a legjobb eredményt.

Ez a két hét nemcsak élményekben volt gazdag, de „képzett" mezőgazdasági szakemberek is lettünk, ezért a következő hirdetést szeretném közzétenni:

SZAKKÉPZETT SZŐLÉSZ ÉS ŐSZIBARACKÁSZ KERES 1970 NYARÁRA MUNKAHELYET. KACSOLÁSNÁL, KÖTÖZÉSNÉL, VALAMINT ŐSZIBARACK-CSOMAGOLÁSNÁL NÉLKÜLÖZHETETLENEK! BALATONMELLÉKI ÉPÍTŐTÁBOROK ELŐNYBEN!

Lapath Éva
a D/3-ból

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt
Felelős szerkesztő: Kincses György
Telefon: 186—850/138
Dimitrov tér 8
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Szikra Lapnyomda

A HŐGUTA

(Jelenet.)

Első függöny:

HŐGUTA (Szolíd huligánnak öltözve, a kezében kalapáccsal): — Valakit tarkón vágok!
HULLA: — Sej, hogy felszökött a hőmérő szála!...
HŐGUTA: — Hu-hu! Itt vagyok. (A kalapácsot a háta mögé rejtve közelít.)
HULLA: — Nem bírok magammal!
HŐGUTA (Kimért vigyorral az arcán): — Mutathatok egy árnyékos helyet...
HULLA (magában): — Belém akar kötni! (Hangosan) — Sajnálom, de sietek!
HŐGUTA: — Csak egy percre! (Emeli a kalapácsot.)
HULLA: — Hol a rendőr!?
HŐGUTA: — Nem fog fájni! Akar cukorkát?...
HULLA: — Itt a pénztárcám... (Odaadja, majd elrohan.)
HŐGUTA: — Hé, várjon! Tudok egy jó viccet...

Második függöny:

Balaton-part. A Hőguta fagylaltot nyalogat, közben vezelődik.
HŐGUTA: No de ilyet!
HULLA: — Pipike legyen a nyuszikám!
PIPIKE: — Most nem lehet Görcsöcském...
HULLA: — Ha tudná, hogy égek!
PIPIKE: — Én már le is hámlottam. (Mutatja a vállát.)
HULLA: — Pipike rám mindenkor számíthat! (Sportkremet vesz elő.) — Szívesen bekenem a hátát..., a
PIPIKE: — Görcsöcske adjon tüzet! (Cigarettát tesz a szájába.)
HŐGUTA: — Ihun bébi!
PIPIKE: — Kösz...
HULLA: — Hallja, táguljon innen!
HŐGUTA (Fenyegetően emeli a kalapácsot): — Ami késik, az nem múlik!
PIPIKE: — Jaj, de helyes kalapács!
HULLA: — Menjünk Pipike! Kezd melegem lenni.
HŐGUTA: — Gyere bébi kocsikázni!
PIPIKE: — Milyen kedves!...
HULLA: — De Pipike!...
HŐGUTA: — Pofa be! Fogja a kalapácsot! (Pipikéhez) — Mehetünk bébi!
PIPIKE: — Csuda muris!
HULLA (Utánuk néz, kezében a kalapáccsal): — Gazember!
HŐGUTA: — Viszlát!
PIPIKE: — Pá...
HULLA: — Még találkozunk! (Leüti magát a kalapáccsal.)
Elviszik a mentők.

— tormai —

Egyetemi tízparancsolat

1. *A menzán mindig utánam gyülekezz! Felebarátodat megelőzni ne akard!*
2. *Előadó tanárod nevét szádra hiába ne vedd és csak neki köszönj!*
3. *Ne felejtsd, hogy én vagyok Alma-Matered és Istened! Mozit, kocsmát, Matrózt termeim helyett ne látogass! Jön a halál 840 órája!*
4. *Drága szülédet ne vágd át reám hivatkozva! Éjjel úgy sincs matek gyakorlat, legfeljebb koncentrált oktatás vagy nyelvóra.*
5. *Szemináriumon, gyakorlaton és vizsgákon ne ölj! Puskákat add le a portán, gyűjts inkább bélyeget!*
6. *...eszedbe ne jusson!!! Mindig benyitnak, jobb a Duna-part.*
7. *Ne lopd az időt, mert az pénz, az ösztöndíj frankó, a frankó jó, a jó izé, az izé... Szóval ennyi!*
8. *Vizsgán hamisan ne szólj — ösztöndíjad bánja!*
9. *Felebarátod Amálkáját ne tanítsd matekra!*
10. *Se ebédjét, se jegyzetét, se másféle jószágát szegény felebarátodnak ne kívánjad! Ő is az ösztöndíjából él...*

Mindörökké?
Ámen!

T. L.

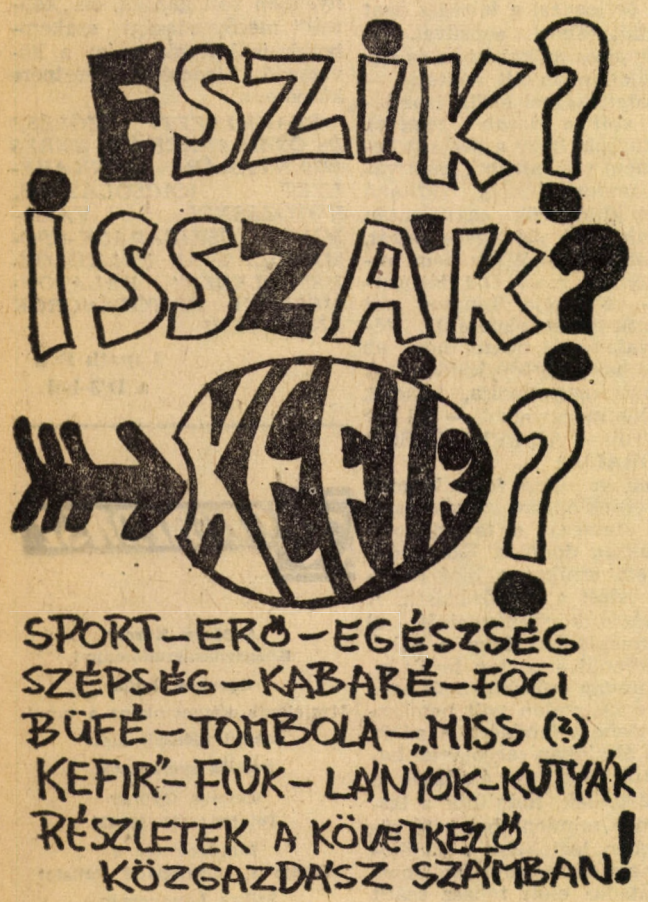

SZEPTEMBER

Halász Géza karikatúrája

A Közgézasági Tanszék megmagyarázza

Miért van az, hogy az elmúlt vizsgaidőszak végén annyian igérték meg, hogy most már igazán rendesen tanulnak, a nagy igyekezet azonban csak az új tanév első napjáig tartott?

Bettli Barnabás megint rettentő summát veszít a kártyán. Éktelen dühbe gurul, elordítja magát:
— *Esküszöm, hogy életemben többet kártyát nem veszek a kezembe!*
Akkor jön csak rá, mit is mondott, hamar hozzáteszi ijedten:
— *Legfeljebb, ha vendégeim lesznek.*
Megvakarja a fületövét és még nozzáteszi:
— *Vagy, ha én leszek vendégségben.*
Sercint egyet, aztán gyorsan utánamondja:
— *Vagy más alkalommal.*

Egyesek panaszkodnak, hogy az egyetemen még mindig nagy a bürokratizmus. Mi ebben az igazság?

Két vándorkódis áll meg a báró palotája előtt. Elhatározzák, hogy egyikük bemegy könyöradományért. Be is megy.
A báró a titkári hivatalba utasítja, hogy ott mondja be a személyi adatait. Onnan azonban a főkomornyikhoz küldik, hogy kérjen számot. Az azonban közli vele, hogy számot csak reggel 8 és 9 között kaphat.
— *Na, kaptál valamit? — kérdi a társa végül kint a kapu előtt.*
— *Hát, adni semmit sem adtak..., de tyütyütyű, micsoda rend van itt!*

Nem fárasztja az egyetemistákat az, hogy szinte évenként hoznak reformokat az oktatás korszerűsítése érdekében?

Fehér és Fekete együtt nyaralnak. Fehér a nyaralás harmadik hetében megkérdi Feketétől:
— *Mondd, téged nem fáraszt ez a semmittevés?*
— *Mi az, hogy nem fáraszt?* — felelte Fekete. — *Annyira fáraszt, hogy ezenkívül mást nem is tudok csinálni.*

— zu —

50 KICSI KOCSI

A Népszabadság augusztus 24-i számában kis tudósítás olvasható az 50 piros Zastava gyártmányú kiskocsiról, melyek minitaxi néven állnak majd forgalomba. A kis taxi jellegzetességei, hogy nem lesz rajtuk taxióra, hanem az utas, „a kocsiban eltöltött idő után" fizet. Valamint „a kocsi pilótái valamennyien fiatal lányok lesznek. E kocsik nem állnak be az állomásokra, egész nap az utcákon cirkálnak."

Szerkesztőségünk férfi tagjai érdeklődve várják az utcákon feltűnő kis piros autókat, és ezennel mint közgazdászok, gratulálni szeretnénk az Autóközlekedési Tröszt igazgatóságának, az elmés újításért, mely garantáltan a taxiforgalom ugrásszerű növekedéséhez fog vezetni. Mindazonáltal aggodalmunkat szeretnénk kifejezni a miatt, hogy nem lesz-e ez egy kissé kényelmetlen?

— e —

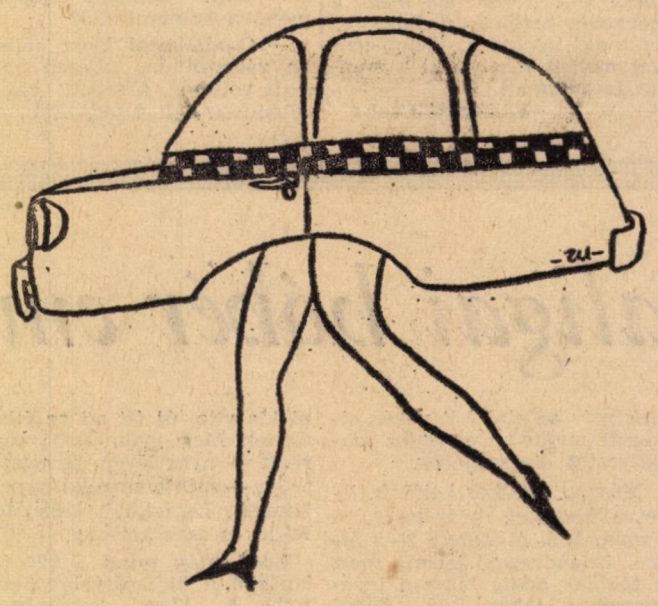

(Rajz: Halász G.)

MEDVEBŐR

Dr. Fritz Kahn, a német szatírairodalom jeles művelőjének nagysikerű bestsellere „A szerelem iskolája" című könyv hangja csodálatra ösztönzött bennünket. Hiába, amit a témáról Hirschler írt, az túl komoly, de ez a könyv kész röhej.

Az alábbiakban idézünk egy jellemző részt, és pszichikai magyarázattal közelítjük meg.

„A NŐI SZERETŐ:

Az erotikus nő mindent úgy csinál, mintha akkor jutott volna az eszébe. Azt mondja: „Ma olyan hűvös van, gyújtsunk be a kandallóba." — S már gyújtja is, és amikor ropog a meleget adó tűz, kisurran a szobából. Most már jó meleg van, és illatos, könnyű éjszakai köntösben jelenik meg újra. Elnyújtózik a kandalló előtt, a fehér medvebőrön, mint egy nimfa. „Tegyél fel egy lemezt, az olasz dalokat." Tudja hogyan kell egy szerelmes estét megszervezni."

A FÉRJ GONDOLATAI:

Átkozott zűrös nap volt! De jó lesz otthon, nyugodtan pihenni. Olvasok egy jó krimit. Szervusz drágám, puszi, puszi, hol vagy, semmi újság, mi van vacsorára? Na, ez finom volt, még egy pohárka bor. Nem drágám, nincs hűvös! Kifejezetten melegem van. Te jó ég, megint be akar gyújtani a kandallóba! Atyaúristen, ez a nő ma megint akar valamit! Drágám, már tiszta füst a szoba, hagyd a nyavalyába azt a tűzet! Nem, a hivatalban egyáltalán nem idegesítettek fel. Nem nyugtat meg a meleg családi tűzhely lángja, határozottan csípi a szememet a füst! Na, kiment, talán ma megúszom, hol az a krimi. Jóéjszakát drágám, már lefekszel? Én olvasgatok egy kicsit. Akkor minek rajtad ez a hálóing? Istenem, már megint ledöglik arra az átkozott medvebőrre. Felfázol drágám, miért nem mész aludni? Nem drágám, egyáltalán nem nimfára, egy reumafürdőre emlékeztetsz. Meddig fog ez még itt csücsülni? Csak megúnja, én mindenesetre most olvasok, se látok, se hallok. Mi? Tudod, hogy ki nem állhatom azokat a nyavalyás olasz dalokat? Az akkor volt, de most már tizenöt éve mást sem hallok, csak ezeket a buta szentimentális slágereket. Hol van az már! Hagyj békén! Hol van az az átkozott lemez? Nem, egyáltalán nem emlékszem, olvasok, mondom, hogy nem emlékszem semmilyen holdfényes éjszakára, mondd, hagynál már olvasni?! Itt vagyok, mit akarsz már megint, hozzak vizet? Ne gyetekeskedj, teljesen összegyűröd a zakómat. Nem, nem ülök le, piszkos lesz a nadrágom. De igenis, most a nadrágommal törődöm! Jaj a nyakam, megfojtasz! Szúr ez a sok szőr, hogy miért kell neked pont ezen az átkozott medvebőrön.

Na véare olvashatok tovább. Holnap eltömöm a kandalló kéményét a medvebőrrel.

— erR —

Megkezdődik, vagy amit ti akartok...

AZ, HOGY SUMÁK SAMU HÁROM NAPPALT és négy éjszakát töltött nyári gyakorlata idején a Yellowstone National Parkban található Old Faithful Geyser tetején, miközben morzejeleket üvöltött a túristáknak, meg se mozdította a májam. Sőt, akkor sem kondult meg a harang a fejemben, amikor postafordultával a kis Vilhelminámnak küldtem vastagon aláhúzva a tantárgy nevét, azét, amelyben a koncentrált oktatás alatt szeretnék elmélyedni. Hogy az egyetemre mit küldtem?!... Azt hiszem, az imádlak erős volt, a Lulu nem annyira. Becs'szó, még csak halványan sem rezdült sátorozó sokkom, amikor a Bömböldében esténte két és fél ezer forintot, plusz ötvenhat fillért fizettem egy tálca fagylaltért, merthogy betétre mérték a tálcát, az asztalt, meg a székeket. A pincér magától elment, mielőtt odajött volna.

AZONBAN KIPEREGTEK A ZSEBEMBŐL ezek a nyugodt, bóbiskoló napok. Lesz miről beszélni! Azért óvatosságból, a nyári zsebpénzem összekapart morzsáiból meghívtam Hosszú Kés barátomat, hogy törzsével meg a lábával járjon el néhány táncot az egyetem tetején. A falak stabilak!

Ismét az élet! A büfénél fél órán keresztül-kasul állok majd sorban, azután kiderül, hogy nem lehet Odol szájvizet kapni, csak keserűsót. Az lesz ám a vicsorgós! Persze a női mosdóban nuku hajszárító, de a manikűrösnő is csak hetente ötször fogad a nagy szünetben, ha szól a csengő. Beíratkozásra mindenkinek postagalambot kell vinnie, a Klubba nem lehet struccot hozni, a tankönyvelosztóban örökös hiánycikk a preparátt mátyásmadár, stb. stb. Na, csak azért mondom!

(—o—)